

100

சிவம்

விழிசை

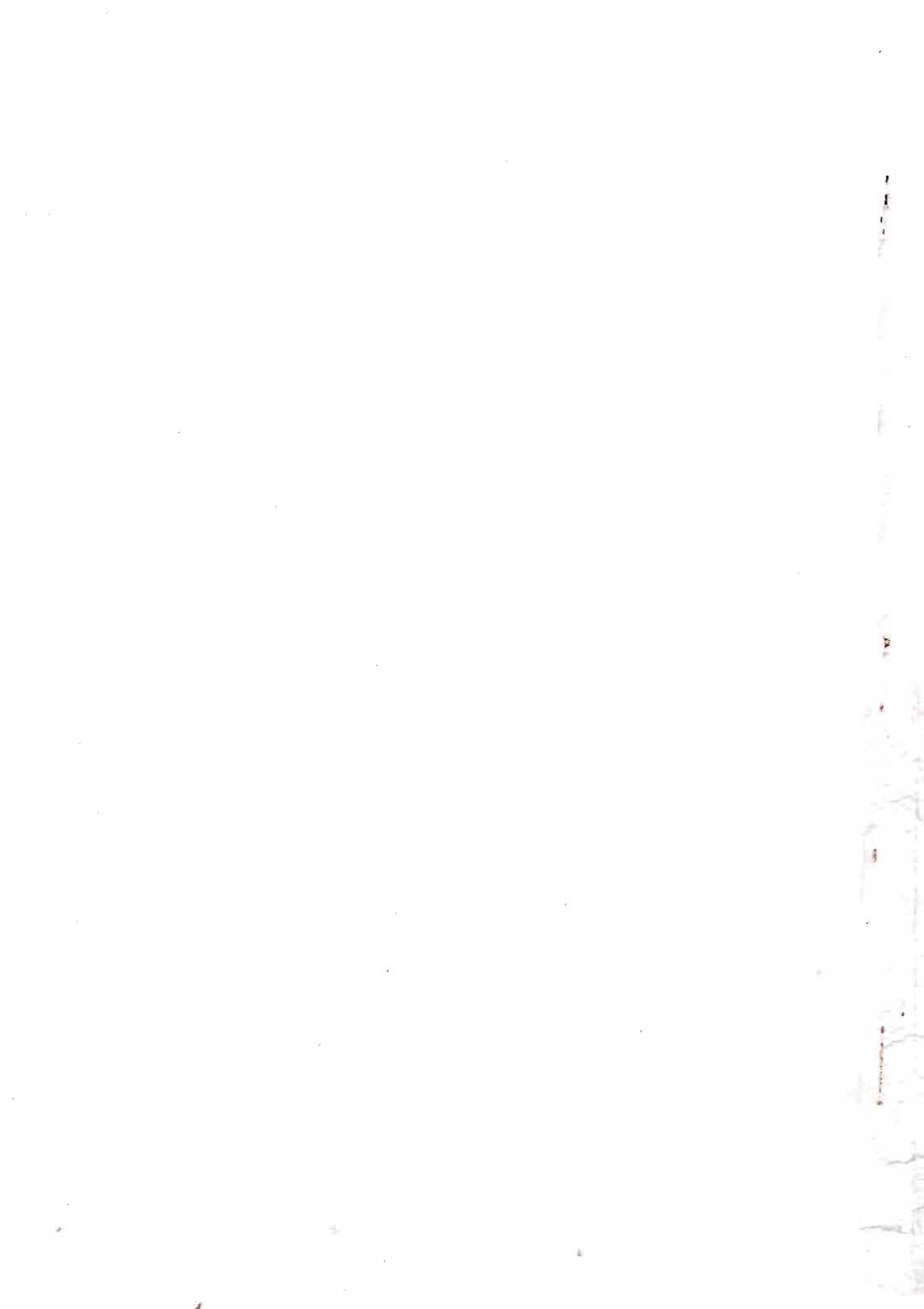
முத்து

ஜனன நூற்றாண்டு மலர்

தெல்லிப்பழைக் கலை இலக்கியக்கள வெளியீடு

விழிசை சிவம்
முத்து

ஜனன நூற்றாண்டு மலர்

தொகுப்பாசிரியர்

கலாபூஷணம், இலக்கிய வித்தகர்
திருமதி. கோகிலா மகேந்திரன்

வெளியீடு :

கலை இலக்கியக்களம்

தெல்லியறை

2014

வாய்மையின்
சான்றுகள்

மெய்யின் மெய்யுணர்வு

- Vilisai Sivam
Muththu

Mr. & Mrs. Sivasubramaniam Centenary Souvenir

- Editor : Kalapooshan, Ilakkiya Viththakar
Mrs. Kohila Mahendran
- Copy right : Mrs. Kohila Mahendran
- First Edition : December 2014.
- Published by : Lyceum of Literary and Aesthetic Studies,
Tellippalai.
- Printing and
Cover design : Saaji Printers, Kondavil.

சென்னை
சாஜி பிரிண்டர்ஸ்
கண்டாவில்
4102

பதிப்புரை

“ஓவியத்தின் பெருமையினை உணர்ந்த வேளை
ஒப்பற்ற விழிகளை இழத்தல் போல....”

என்று கண்ணதாசனின் கவிதை வரி ஒன்று பேசும். அப்பா அம்மாவின் இழப்புக்குப் பின் வருடங்கள் ஆக, ஆக அவர்களின் பெருமை என்னால் அதிகமாக உணரப்படுவதாக எனக்குத் தெரிகிறது.

அப்பா ஒரு அதிசய நந்தவனம். அம்மா நம் முற்றத்தில் பூத்த மல்லிகை. அந்த நந்தவனத்தினதும், மல்லிகையினதும் மணத்தை அது பூத்திருந்தபோது நாம் முற்றாக ரசிக்கவில்லையோ என்று ஒரு ஏக்கம் என்னுள்ளே எழுகிறது.

27-7-34இல் அப்பாவுக்கும் அம்மாவுக்கும் விவாகப்பதிவு நடந்திருக்கிறது. அப்போது இருவருக்குமே வயது 19. சிறிய வயது. ஆயினும் திருமணமாகி இரண்டு வருடங்களாகியும் பிள்ளைப்பேறு வாய்க்கவில்லை என்றதும் இருவரும் நிறையவே கவலைப்பட்டுள்ளனர். அதனால் சில நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டன. 10-7-36இல் நாகதோஷத்திற்காக நாகப் பிரதிஷ்டை செய்தார்கள். 26-3-37இல் தகடு பூசையில் வைத்தார்கள். 4-5-37இல் அச்சரம் கட்டினார்கள். 1940ம் ஆண்டு அப்பா சோமவார விரதம் ஆரம்பித்தார். பிள்ளை வரம் வேண்டி அலைந்த அவர்கள் வைத்திய நிபுணர் ஒருவரைச் சந்திப்பதற்கான வசதிகள் அப்போது இருக்கவில்லை. கடவுள் நம்பிக்கை சார்ந்த கடும் முயற்சிகளை அவர்கள் செய்தார்கள். அவர்களது முயற்சி 1950ம் ஆண்டே பலித்தது. சிசேரியன் பிரசவம் என்பது மிக அரிதாக இருந்த காலத்தில் வெற்றிகரமான ஒரு சத்திரசிகிச்சை மூலம் நான் பிறந்து “கண்ணாடிப் பெட்டியில்” சிலகாலம் வைக்கப்பட்டு உயிர் தப்பினேன். தன்னைக் கவனித்தக் கொண்ட டாக்டர் ஜோன் அம்மாவின் பெருமை பற்றி, என் அம்மா பின்னாளில் கதை கதையாய்க் கூறுவதுண்டு.

பிற்காலத்தில் பிரபலமான மகப்பேற்று வைத்திய நிபுணராக இருந்த டாக்டர் கெங்கம்மா அப்போதுதான் புதிதாக இணுவில் ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்திருந்தார். பக்கத்து அறையில் அவ செய்த 'சிசேரியன்' சிகிச்சை பலனின்றித் தாய் இறந்துபோனதைப் பார்த்து அம்மா மிகவும் பயந்துபோய் இருந்தாவாம். இறைவன் கருணையால் 15-11-1950 முதல் 2-12-50 வரை 18 நாள் ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து அம்மாவும் பிள்ளையும் உயிருடன் வீடு திரும்பிய கதை ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட தடவைகளில் அம்மாவால் விரித்துரைக்கப்பட்டிருக்கும். அப்பாவின் தினக்குறிப்பும் அந்தக் காலம் பற்றி எடுத்துக் கூறுகிறது. இணுவில் ஆஸ்பத்திரிக்கு மொத்தச் செலவு 192 ரூபா என்றும் இணுவிலில் இருந்து விழிசிட்டிக்கு வந்த காரக்கூலி 5 ரூபா என்றும் அப்பா எழுதியிருக்கிறார்.

நான் பிறந்தது ஒரு வெள்ளிக்கிழலை மாலைப் பொழுதில் மற்றொரு வெள்ளிக்கிழமையில் (18-5-1951) எனக்கு அன்னப்பிராசனம் நடைபெற்றபோது பப்பா என எங்களால் அழைக்கப்பட்ட பண்டிதர் சி. கதிரிப்பிள்ளை, பெரியமாமா இ. நமசிவாயம், சின்னம்மா சு. தங்கம்மா, பெரியண்ணா பண்டிதர் ஆ. கனகசபை ஆகியோர் தலா பத்து ரூபா அன்பளிப்புச் செய்தமை குறித்து அப்பா தனது தினக்குறிப்பில் எழுதியுள்ளார். நல்ல காரியத்தின் போது மற்றவர்கள் தரும் அன்பளிப்பை எழுதி வைத்து அவர்கள் வீட்டு நல்ல காரியத்தில் அதற்கு வட்டியும் சேர்த்துக் கொடுக்கும் வழக்கத்தை அப்பா ஒருபோதும் தவறவிட்டதில்லை. பத்து ரூபா என்பது அந்தக் காலத்தில் அவர்களது சம்பளத்தின் கால் பகுதி இருக்கும் அது பெரிய தொகை.

வாழ்வில் நடந்த எல்லா விடயங்களையும் நாட்குறிப்பில் ஒழுங்காகக் குறித்து வைக்கும் வழக்கம் அப்பாவிடம் இருந்தது. அன்று யாருடைய கடிதம் வந்தது, மழை பெய்ததா, ஊரடங்கு எத்தனை மணிக்கு அமுல், யார் கொழும்புக்குப் போனது, யாருக்கு வருத்தம் எல்லாம் அதில் இருக்கும். ஆயினும் தனது அலுமாரியை அலுமதியின்றி யாரும் திறப்பது, புத்தகம் கொப்பியைக் கிளறுவது அவருக்குப் பிடிக்காது. ஆகவே அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் அவரது தினக்குறிப்புகளை நான் பார்த்ததில்லை.

இப்போதுதான் பார்க்கிறேன். அதில் எந்த ரகசியமும் இல்லை. அவரது மிக மிக நேர்மையான வாழ்வின் பதிவுகளே அவை.

19-10-1951இல் 2-00 ரூபாவுக்கு அப்பா எனக்கு ஒரு முத்து மாலை வாங்கியுள்ளார். எனக்குக் காப்பு, சங்கிலி செய்தது பற்றிய குறிப்பும் இருக்கிறது. மிகச் சிறு வயதில் கால்ச்சங்கிலி போட்டுக்கொண்டு "ஐல் ஐல்" என்று வீடு முழுவதும் ஓடித்திரிந்த நினைவு எனக்கு இருக்கிறது. எனக்கு ஆபரணம் செய்து அழகு பார்த்த ஒரே ஒரு மனிதர் அப்பாதான். (அம்மாவும்) கட்டளைமைப்பருவத்தில் மகாஜனக் கல்லூரி நூல் நிலையத்தில் நான் வாசித்த நல்ல பல நூல்கள் ஆபரணங்கள் மீதான விருப்பத்தை என்னிடம் இல்லாமல் செய்துவிட்டது. "பெண்கள் அக அழகினால்தான் உண்மையான வடிவு பெறுகிறார்கள் - பொன்னகையால் அல்ல" என்ற கருத்து அழுத்தமாகப் பதிந்துவிட்டது. அதனால் வளர்ந்த பிறகு யாரும் ஆபரணம் தருவதை நான் விரும்பியதில்லை. 'வேண்டாம்' என்று வெளிப்படையாகவே சொல்லி விடுவேன். எனக்கு நகை போட்டுப் பார்க்க அப்பா விரும்பியிருக்கிறார். அவருக்காகவாவது நான் நகைகள் போட்டுக்கொண்டு அவருக்கு முன்னால் உலாவியிருக்கலாமோ என்று மனம் இப்போது அங்கலாய்க்கிறது.

1998 ஆகஸ்டில் அவருக்கு வாயில் வலிப்பு வரத் தொடங்கியது. அதற்குப் பின்தான் அவரது நாட்குறிப்பு எழுதும் வழக்கத்தில் ஒரு மாற்றம் ஏற்படத் தொடங்கியது. ஒவ்வொரு நாளும் எழுதப்படும் நாட்குறிப்பு, இடையிடை சில நாள் எழுதப்படாமல் இருப்பது அவதானிக்கப்படுகிறது. 23-5-99 இன் பின் அவரால் முற்றாகவே நாட்குறிப்பு எழுத முடியவில்லை.

பேக்கன் என்ற அறிஞர் சொன்னார், "கல்வி என்பது ஆற்றைப் போன்றது; ஆழம் கூடினால் அமைதியாகும்" என்று. அப்பாவின் கல்வி அவரை அதிக அளவு அமைதியாக வைத்திருந்தது.

விழிப்புடையில் எங்கள் வீட்டில் 1975இல் இருந்து சிவன் கல்வி நிலையம் இயங்கி வந்தது. நான் விஞ்ஞானமும் ஆங்கிலமும் கற்பித்தேன்.

பிள்ளைகளுக்கு நானும்சரீர தண்டனை கொடுப்பதில்லையாயினும் பாடத்தில் குறைவாக இருந்தால் அல்லது பாடத்தைக் கவனியாது வேறு வேலை செய்தால் வகுப்பிற்கு வரவேண்டாம் என்று கண்டிப்பாகச் சொல்லிவிடுவேன். அப்பா தமிழ்கற்பித்தார். பிள்ளைகள் கவனியாது இருப்பதை அவதானித்தால்,

“அன்னம் ஆவே, மண்ணொடு கிளியே

இல்லக் குடமாம் எருமை நெய்யரி

அன்னவர் தலை, இடை, கடை மாணாக்கர்”

என்ற பவணந்தி முனிவரின் பாடலைச் சொல்லி, “இதில் நீங்கள் எந்த வகையாக இருக்க விரும்புகிறீர்கள்?” என்று கேட்பார். யாராவது அவர் சொன்னதைச் செய்யாவிட்டால்,

“சொல்லாமற் செய்வர் பெரியர்

சொல்லிச் செய்வர் சிறியர்

சொல்லியும் செய்யார் கயவர்”

‘இதில் நீங்கள் எந்த வகை?’ என்று கேட்பார். என்ன பிரச்சினை என்றாலும் ஒரு கவிதை அல்லது பாடல் தயாராக வந்து நிற்கும் அவரிடம்.

செய்யும் வேலையில் மனமொன்றி ஆழ்ந்து போவதும், செய்வதை ரசிப்பதும், அந்தக் கணத்தை வாழ்வதுந்தான் மகிழ்வுக்கான வழிகள் என்று இன்றைய உளவியல் தெளிவாகக் கூறுகிறது.

ஜென்குரு ஒருவரைத் தேடி ஒரு இளைஞன் வந்தான். “வாழ்க்கையில் மகிழ்வைத் தேடுவது எப்படி?” என்ற கேள்விக்குக் குருவிடம் விடை தேடி வந்தான். குரு மலை உச்சியில் இருந்தார். களைத்து விழுந்து மலை ஏறிவிட்டான். மலையின் இயற்கை எழிலில் ஒன்றிக் கேள்வியையே மறந்துவிட்ட நேரம் இளம் ஜென்குரு ஒருவர் தென்பட்டார். அவரிடம் சென்று, “மகிழ்வு எங்கே இருக்கிறது என்று பெரிய குருவிடம் கேட்க வந்தேன்” என்றான். அவர், “அப்படியா? சரி, குரு தியானத்தில் இருக்கிறார், பொறுத்திருங்கள்” என்று கூறி ஒரு கோப்பை சூடான தேநீரைக் கொடுத்தார். இளைஞன் தேநீரை வாங்கி வைத்தான். திரும்பவும் இயற்கை அழகில் ஒன்றிப் போனான். தேநீர் ஆறிப்

போய்விட்டது. சிறிது நேரத்தில் பெரிய குரு வந்தார். அவன் எழுந்து நின்றான். குருவின் முகத்தில் கருணை, நடையில் மென்மை. "குருவே, மகிழ்வான வாழ்வுக்கு என்ன வழி?" என்று கேட்டான் இளைஞன். குரு புன்னகைத்தார். "உன் கோப்பையில் உள்ள தேநீர் ஆறிவிட்டதே. அதை ஊற்றிவிடு" என்றார். அவன் அப்படியே செய்தான். அந்தக் கோப்பையில் மீண்டும் சூடான தேநீரை ஊற்றினார் குரு. பிறகு மௌனமாக உள்ளே சென்றுவிட்டார்.

"மனம் என்ற கோப்பையில் உள்ள பழைய ஆறிப்போன எண்ணங்களோடு வாழாமல், இந்தப் பொழுதைச் சுடச்சுட வாழ்வதே மகிழ்வு" என்ற பதிலைக் குறிப்பாகச் சொன்னார் குரு. இது ஒரு ஜென் கதை.

பற்றீரியாவுக்கு எதிரான 'பென்சிலின்' என்ற நுண்ணுயிர்க்கொல்லி மருந்தைக் கண்டுபிடித்தவர் அலெக்சாண்டர் கிரஹாம் பெல். உண்மையில் அவர் பல நாள் இரவும் பகலும் உணவின்றித் தூக்கமின்றிப் பரிசோதனைகளில் ஈடுபட்டிருந்தார். ஆயினும் அந்தக் கண்டுபிடிப்பைப் பற்றி அவரிடம் கேட்டபோது, "சில பூஞ்சணங்களோடும், வேதிப் பொருள்களோடும் நான் விளையாடியது" என்று சொன்னார். அவர் தான் செய்த அந்தக் கனதியான வேலையை மிகவும் ரசித்துச் செய்தார் என்பதையே அந்தப் பதில் காட்டுகிறது.

தான் செய்கின்ற சிறுசிறு வேலைகளையும் ரசித்து அனுபவித்து அதனுள் மூழ்கி இருந்து செய்யும் பண்பு அப்பாவிடமும் இருந்தது. கிடுகு பின்னும் போதும் ஒரு திருப்புகழை ரசித்துப் பாடிக் கொண்டிருப்பார். ஒரு அறையில் இருந்து இன்னொரு அறைக்கு நடக்கும்போது கூடக் காலை மடித்து ஆட்க்கையில் தாளம் போட்டபடி ஒரு இசை நாடகப் பாடலையோ, சுகாதாரப் பாடலையோ பாடிக் கொண்டு நடப்பார். இடம்பெயர்ந்து எத்தனையோ இடங்களில் வாழ்ந்த போதும் அந்த ஊர்க் கோயிலோடும் அந்த ஊர் மக்களோடும் ஒன்றிப் போனார். பழையதை நினைத்து அதிகம் கவலைப்பட்டிருக்கக் கூடவில்லை.

அவர் தன் வாழ்வைத் தனது கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்தார். தான் தானாகவே இருந்தார். சிந்தனை, சொல், செயல் ஆகியவற்றில் உண்மையாக இருந்தார். அவருக்கு ஒரு வினைத்திறனுள்ள மனச்சாட்சி இருந்தது. இவை எல்லாம் நல்ல ஆளுமைக்கூறுகள் என்று இப்போது நான் படிக்கிறேன். மற்றவர்களுக்குக் கற்பிக்கிறேன். ஆயினும் இத்தகைய ஒரு உன்னத ஆளுமையோடு ஒருவர் வகை மாதிரியாக எனக்கு அருகில் வாழ்ந்து காட்டியபோது, அதை நான் முழுவதும் பயன்படுத்தவில்லையோ என்று தோன்றுகிறது. 'அட்ட நாகபந்தம்' எழுதி வைத்திருக்கிறார். இப்போது எனக்கு அது புரியவில்லை. அவர் இருந்தபோது அதன் விளக்கத்தைக் கேட்டிருக்கலாமே! பண்ணிசை, சித்திரம் ஆகியவற்றை இன்னும் விரிவாக அவரிடம் கற்றிருக்கலாமே!

அப்பா ஒரு போதும் பெரிய பணக்காரராக வாழ்ந்ததில்லை. பெரியளவு பணம் வரும் தொழில்கள் பற்றி அக்கறைப்பட்டதுமில்லை. ஆனால் எப்போதுமே சிறு வருமானம் வரக்கூடிய வகையில் ஏதாவது செய்து கொண்டேயிருப்பார். விழிசிட்டியில் ஆடு வளர்ப்பு, பசு மாடு வளர்ப்பு, கொழுந்து, பலாமரம், மாமரம் என்று பலவேலைகள். இடம்பெயர்ந்து வாழ்ந்த இடங்களிலும் ஏதோ செய்து கொண்டேயிருப்பார். விழிசிட்டியில் பாலர் கல்வி நிலையத்திலும், சிவன் கல்வி நிலையத்திலும் கற்பித்து வந்தார். பண்டிதர் க. உமாமகேஸ்வரன் அவர்கள் நடத்தி வந்த கதிரிப்பிள்ளை கலை தெரி கழகத்திலும் சிறிது காலம் கற்பித்தார்.

1994, 95இல் இணுவிலில் வசித்தபோது, பாலபண்டித, பண்டித வகுப்புகளுக்குக் கற்பித்தார். வகுப்புகள் இணுவில் மத்திய கல்லூரியில் நடைபெற்றன. அதற்குப் பின்னும் திருமண வாழ்த்துப் பாக்கள், அந்தியேட்டி மலர் போன்றவற்றைக் கேட்பவர்களுக்கு எழுதிக் கொடுப்பார். இவற்றில் எல்லாம் அவருக்குப் பெரிய வருமானம் வருவதில்லை. கொடுப்பதை மனமுவந்து பெற்றுக்கொள்வார். ஆயினும் அதன் மூலம்மனதுக்கு எப்போதும் வேலை கொடுத்தவண்ணம் இருந்தார். அவர் சும்மா இருப்பதை ஒருபோதும் காணமுடியாது.

அப்பாவினுடைய கடைசிப் பிறந்ததினத்திற்கு நான் அவருக்கு ஒரு "துவாய்" அன்பளிப்புச் செய்திருந்தேன். அன்று அவருடைய கவிதைகள், ஓவியங்களைத் தொகுத்து ஒரு நூல் வெளியிட்டு அவரது கையில் கொடுத்திருக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்திருந்தால் அவர் எவ்வளவு மகிழ்ந்திருப்பார் என்று இன்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது. அதுதான் அவரது கடைசிப் பிறந்த தினம் என்று யார் எனக்குச் சொன்னார்கள்? அந்த நேரத்தில் அப்படி ஒரு நூல் வெளியிடக்கூடிய பொருளாதார நிலை எங்கே இருந்தது? உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு ஓடிக்கொண்டிருந்தபோது இப்படியான பயனுள்ள செயல்களைச் செய்யும் எண்ணம் யாருக்கு வந்தது? இருந்தாலும் அவருடைய சிறுவர் பாடல்களை வெளியிடும் ஒரு முயற்சியாக அப்போதைய மகாஜனக் கல்லூரிச் சித்திர ஆசிரியர் தியாகராசா அவர்களைக் கொண்டு படங்கள் கீறுவித்தது நிஜம். ஏதோ ஒரு இடப்பெயர்வில் அந்தப் படங்களும் கவிதைகளும் தொலைந்துபோயின. வேறு இடங்களில் தேடிக்கண்டுபிடித்த ஒருசில பாடல்கள் இத்தொகுப்பில் வருகின்றன.

சமூக சேவைகள் பலவற்றில் அப்பா ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். பல நிறுவனங்களில் தொடர்ந்து பல வருடங்களாக முக்கிய பதவிகளை வகித்து வந்திருக்கிறார். ஒரே ஒரு முறை ஒரு பதவியிலிருந்து இராஜினாமாச் செய்திருக்கிறார். 4-3-1990இல் விழிசிப்டிச் சனசமூக நிலையத் தலைவர் பதவியிலிருந்து விலகிக் கொண்டமை பற்றி அவர் தினக் குறிப்பில் இப்படி எழுதியுள்ளார். "கிராம சேவகர் பிரிவு தொடர்பாக வலிவடக்கு உதவி அரசு அதிபருக்கு நான் கொடுத்த வாக்குமூலம் தவறு என நிர்வாக சபையினர் கருதியதால் அப்பதவியில் இருந்து விலகினேன்". உண்மையில் நிர்வாக சபையில் யாரோ ஓரிருவர்தான் அத்தகைய கருத்தைச் சொல்லியிருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் "வித்தகபுரம்" கிராம சேவையாளர் பிரிவு ஆரம்பிக்கப்பட்டது. "பதவிகளில் தான் ஆசை கொண்டிருக்கவில்லை" என்பதை நிரூபிக்கும் வகையில் அவரது பதவி விலகல் அமைந்தது.

அம்மாவின் அந்தியேட்டிக்கு 'விழிமுத்து' என்ற மலர் செய்தோம். அதில் பலரும் தமது நினைவுகளை எழுதியுள்ளனர். தொடர்ந்து சில

மாதங்களில் அப்பா இறைவனடி சேர்ந்தபோது, அந்தியேட்டி மலராக 'இறைமணிமாலை' வெளிவந்தது. அது அவரது பக்திப் பாடல்களின் தொகுப்பு. அப்பா மறைந்த பத்தாண்டு நிறைவின்போது நாங்கள் கொழும்பிலிருந்தபோதும் அவரது வாழ்வுச் சரிதையை விபரமாகக் கூறும் "விழிசைச் சிவம்" என்ற மலரினைத் தெல்லிப்பழைக் கலை இலக்கியக்கள வெளியீடாகக் கொணர்ந்தோம். அப்பா, அம்மாவின் ஜனன நூற்றாண்டு 2014, 2015இல் வருவதால் மீண்டும் இம்மலர் தெல்லிப்பழைக் கலை இலக்கியக் கள வெளியீடாக வருகிறது.

அப்பாவினுடைய கவிதைகள், கட்டுரைகள், சித்திரங்கள் இம்மலரை அலங்கரிக்கின்றன. இத்தொகுதிக்கு நினைவுக் கட்டுரைகளைத் தந்துள்ள சிவத்திரு. கா. சிவபாலன் அவர்கள், சைவப்புலவர், கலாபுஷணம் சு. செல்லத்துரை அவர்கள், மூத்த கவிஞர் சோ.ப. அவர்கள் ஆகியோருக்கும் உறவினர்களுக்கும் என் ஆழ்ந்த நன்றி உரியது.

ஆயிரக்கணக்கான மனிதர்களின் வாழ்க்கைப் பாதைக்குப் பெளர்ணமியாய் அமைந்த என் பெற்றோரின் பாத கமலங்களில் இச்சிறு நூலைச் சமர்ப்பிக்கின்றேன். அவர்களுக்கு மகளாய்ப் பிறக்க நான் எவ்வளவு புண்ணியம் செய்திருக்க வேண்டும் என்று எண்ணி எண்ணி வியந்தவாறே....

கே.கே.எஸ். வீதி,

கோகிவா மகேந்திரன்

கோண்டாவில் மேற்கு,

கோண்டாவில்.

8-12-2014

விழிசைச் சிவத்தின் 'இறைமணிமாலை'

தமிழைப் "பக்தியின் மொழி" என்பர். தலங்கள் தோறும் யாத்திரை சென்று, ஆங்காங்கு கோயில் கொண்டருளியிருக்கும் இறைவன் மீது பாமாலை பாடுவது தமிழ்ப்புலவர்கள் உவந்த பணி.

மிகப் பழங்காலத்தில், முருகன் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆறுபடை வீடுகளையும் பாடியவர் நக்கீரர். தான் வழிபட்ட முருகப் பெருமானை ஏனையோரும் வழிபட்டுய்ய ஆற்றுப்படுத்துவதாதலின் அந்நூலுக்குத் 'திருமுருகாற்றுப்படை' என்று பேர்.

ஏழாம் நூற்றாண்டிலும் அதையடுத்து வந்த மூன்று நூற்றாண்டுகளிலும் தமிழ்நாட்டின் பக்தியியக்கம் இந்தியாவுக்கே முன்மாதிரியாக - ஒரு பேறாக - பிரவசித்தது. நாயன்மார்கள் ஊர்தோறும் போய், ஊரையும் அங்கு எழுந்தருளியுள்ள இறைவனையும் பாடி மக்களை எழுச்சிகொள்ள வைத்தனர்.

நக்கீரர் தொடக்கிவைத்த மரபை, பிற்காலத்தில், விரிவுபடுத்தியவர் அருணகிரிநாதர். முருகன் உறையும் கோயில்கள் எல்லாவற்றின்மீதும் திருப்புகழ் என்ற சந்தக்கவிமாலை சாத்தியவர் அவர்.

நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் முன்னெடுத்த இவ்வியக்கம் இன்னும் ஓயாது திரையெறிந்து கொண்டிருப்பது வியப்பு. ஓயவில்லை என்பது மட்டுமன்றி, அது பல பிரிவுகளாகக் கிளைவிட்டு, வளமும் வனப்பும் பெற்று வளர்ந்துள்ளது காண்கிறோம்.

பிள்ளைத்தமிழ், உலா, தூது, ஊஞ்சல், இரட்டைமணிமாலை, மும்மணிக்கோவை, நான்மணி மாலை, அந்தாதி எனக் கற்றறிந்தோர் பாடிய இலக்கியங்கள் மட்டுமன்றி, குறவஞ்சி, காவடிச்சிந்து முதலிய பாமரர்கள் செய்தவையும் தமிழ்ப்பக்தி இலக்கியத் தொகுதியை அழகு செய்கின்றன.

பக்தியிலக்கிய மரபையொட்டி, ஈழநாட்டுப் புலவர்களும், இந்நாட்டுத் தலங்கள் மீது பனுவுல்கள் பாடி வந்துள்ளனர். சின்னத்தம்பிப் புலவர் தொடக்கம் சோமசுந்தரப் புலவர் வரை, வை.க.சிற்றம்பலம் தொடக்கம் வீரமணி ஐயர் வரை

இம்மரபு தொடர்ந்து வந்துள்ளது. இம்மரபின் கடைசிக் கொழுந்தாகவே விழிசிட்டையச் சேர்ந்த ஓய்வுபெற்ற அதிபர் அமரர் செ.சிவசுப்பிரமணியத்தைக் காண்கிறேன்.

தெல்லிப்பழையில் பன்னாலைக்கும் கொல்லன்கலட்டிக்கு மிடையேயுள்ள குறிச்சியே விழிசிட்டி. சைவப் பண்பாட்டிலுறிய பழந்தமிழ்க் கிராமம் அது. வெற்றிலைத் தோட்டம் செய்யும் விவசாயிகளும் தமிழாசிரியர்களும் வாழ்ந்த மண் விழிசிட்டி. குமாரசாமிப் புலவருடைய மாணாக்கராகிய (அமரர்) பண்டிதர் சி. கதிரிப்பிள்ளை அவ்வூரவர். பண்ணிசைவல்ல (அமரர்) ஆ.கனகசபை அவர்களின் மகன்தான் யாழ். பல்கலைக்கழக மருத்துவ பீடாதிபதியாக இருந்த பேராசிரியர் க. சிவபாலன். போர் மக்களைப் பெயர்த்து வீசும்வரை விழிசிட்டிக் கோயில்களில் புராணபடனம் நடந்து வந்தது.

இந்தச் சூழலால் உருவாக்கப்பெற்றவர் விழிசைச்சிவம். இறைமணிமாலை அவர் பாடிய புதினொரு பனுவல்களின் தொகுப்பு. கீரிமலை நகுலேஸ்வரர், தெல்லிப்பழைத் துர்க்கையம்மை, பொலிகண்டிக் கந்தவனநாதர், தச்சன்தோப்பு சிந்தாமணி விநாயகர், கும்பழாவளை விநாயகர், இணுவில் பரராசசேகரப் பிள்ளையார், இணுவில் கந்தசாமி, இணுவில் சிவகாமியம்மை ஆகிய தெய்வங்கள் மீது 'சிவம்' பாடிய பாமாலைகள் இத்தொகுப்பில் அடங்குகின்றன.

"துணையும் துயர்தவிர் தெய்வமு மித்துர்க்கா

தேவியென்றே

அணையு மடியர்பல் லாயிரகோடி..."

என்பது எவ்வளவு நிதர்சனமான கூற்று என்பதை இன்றுவரை ஸ்ரீ துர்க்காதேவி தேவஸ்தானம் கண்டுள்ள சீர் சிறப்பிலிருந்து அறிகிறோம்.

ஓரிடத்தில் நிலைகொள்ளாது ஓடி ஓடி உடையும் வாழ்க்கையே தமக்கும் தம்மூராருக்கும் வாய்த்ததை நினைந்து அழுகிறார் கவிஞர்.

"உரைப்பதுன் கடமை ஒண்ணுதற்றேவி

ஓரிடந் தனில்நிலை கொள்ளோம்

திரைப்படு துரும்பாய்த் திசையெலா மோடிச்

சீர்குலை கின்றனம்....”

என்பது அவருடைய பிரலாபம்.

இறைவன் (அல்லது இறைவி) ஐம்பூதங்கள் தோறும் உறைபவன் என்று சொல்லும் / துதிக்கும் மரபு மிகப்பழைய நூலாகிய பரிபாடலிலிருந்து இன்று வரை பின்பற்றப்படுவது. இக்கருத்து, திருமுறைகளிலும் பாரதியிலும் எதிரொலிக்கக் காணலாம்.

ஸ்ரீதுர்க்காதேவி நான்மணிமாலை -

“பாரொடு பவனம் பன்னிடு நீர், தீ

ஏருறு வானம் எனுமிவை ஐந்தும்

நீயே ஆவாய்....”

என்று பாடுகிறது. இந்த அறிவு இருந்தபோதும், மனிதர் அழிவு செய்ய, கடவுள் பார்த்திருப்பதேன்?” என்று சாதாரணர் நிலையிலிருந்து சிவம் கேட்கிறார்.

“நீயுறை ஆலயம் நீசரால் அழியப்

பார்த்தே இருப்பாய், பக்தர்கள் உணரார்

உன்னுளக் கருத்தை உணர்ந்திடா தடியோம்

துன்னரும் துக்கசாகரத்துமுந்தி

வேதனை உறுவோம் அம்மா

சோதனை வேண்டாம் துயரொழிப் பாயே!”

விழிசைச் சிவம் இக்கவிதைகளை எழுதிய காலம் போரும் அழிவும் இடப்பெயர்ச்சியும் வழமையாகிப் போன கொடுங்காலம். 1990-1996 காலப்பகுதியில், தாங்கள், ஐந்துமுறை இடம்பெயர்ந்ததாக கவிஞருடைய மகள் கோகிலா மகேந்திரன் பதிவு செய்துள்ளார். இந்த அலைந்துமுல் வாழ்வால் மிகவும் நொந்து தளர்ந்தவர் கவிஞர். அவரும் அவர் வாழ்க்கைத்துணையும் கண்ட சொந்த உள் திரும்பும் கனவு நனவாகாது போயிற்று. அந்தக் கனவு வலிகாமம் வடக்கு மக்களுடைய பெருங்கனவு, அந்தக் கனவைச் சுமந்து கொண்டு

இன்னும் மௌனமாக அழுது கொண்டிருப்பவர் பேராசிரியர் நா. சண்முகலிங்கன்.

மாவை முருகன் மீது கவிஞர் பாடிய மாவைச்சிலேடை வெண்பா, கற்றோர்க்கு விருந்தாகும். அதில் ஒன்று :

“கானகத்தில் வள்ளிதனைக் கண்டணைந்த கந்தனையும்
கானகங்கள் நோவக் கடிதணைமின்...”

கானகம், கானகம் = கால் + நகம் என இருபொருள்படப் பாடுகிறார் சிவம்.

‘முன்னோர் உரைத்த பொருளன்றி அவர் உரையும் பொன்னேபோற் போற்றுதல்’ சான்றோர் மரபு. சிவம் பாடிய பக்திரசக் கீர்த்தனைகள் இதற்குச் சிறந்த உதாரணம். என் இளமைக் காலத்திற்கேட்ட (மதுரை மணி ஐயர்) பாட்டு “தாயே யசோதா என்றன் ஆயர் குலத்துதித்த மாயன் கோபாலகிருஷ்ணன் செய்யும் ஐாலத்தைக் கேளடி!” என்பது. அதன் சரணத்தில் -

“காலினிற் சிலம்பு கொஞ்ச
கைவளை குலுங்க முத்து
மாவைகள் அசைய நெடு
வாசலில் வந்தான்...”

என்று கண்ணன் அழகைப் பாடுவார் அக்கவிஞர். சிவம் அவர்கள் அதை, கீரிமலை நகுலாம்பிகாதேவிக்கு மாற்றுகிறார்.

“வண்டாடும் சோலைதனிலே
வந்தெனதுளம் கொண்டான் சகியே!”

என்பது எம்.எஸ். சுப்புலக்ஷ்மி பாடிய புகழ்பெற்ற இசைப்பா. அது -
“வண்டாடும் கீரிமலையிற் கண்டேன் உன்மேற்
கொண்டேன்அன்பு!”

என்று நகுலாம்பிகை கீர்த்தனையாகப் பரிணமிக்கிறது.

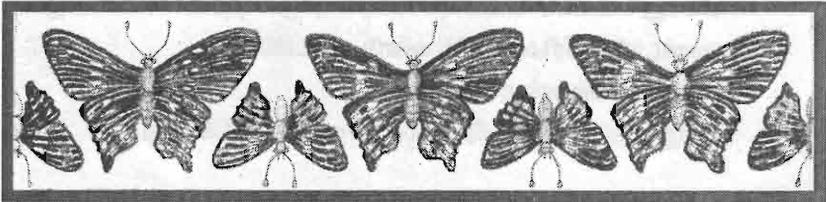
இப்படிச் சொல்வதனால், கவிஞர் அவர்களிடம் தற்புதுமை இல்லை என்பது பொருளன்று. கும்பழாவளை விநாயகர் தேரேறிவரும் அழகை அவர் நாட்டார் பாடல் கொண்டு பாடுவதை அநுபவிக்கலாம்.

“ஆனைமுக முடைய பெம்மான்
தேரில் வாறாரே
பாளை வயிறுடைய பெம்மான்
தேரில் வாறாரே
ஆகு வாகனம் உடையார்
தேரில் வாறாரே
பாகு கனி மொழி உமையாள்
பாலன் வாறாரே”

சென்ற காலத்தின் திறமும் செழுமையும் சிறப்பும் எத்தகையதென நிறுவுகிறது ‘இறைமணிமலை’. ‘சிவம்’ தக்கார் என்பதை அவர்தம் எச்சமாகிய கோகிலாவில் காண்கிறோம்.

“ஏரகம்”,
பொற்பதி,
கொக்குவில்.

சோ. பத்மநாதன்

- 14.05.1938 -

ஒப்புரவொழுகிய உத்தம ஆசான்

தெல்லிப்பழை மேற்கைச் சேர்ந்த ஒரு சிறிய கிராமம் விழிசிட்டி. அதன் உண்மையான பெயர் விழிதீட்டி என்று பெரியோர் சொல்வர். எல்லாருடைய கண்களையும் திறக்கச் செய்யும் இயல்புடைய ஊர் என்பது அதன் பெயர் போலும். ஏனென்றால் ஓளவையாரின்

“எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர்

அவ்வழி வாழிய நிலனே”

எனும் சங்கப்பாடல் வரிகளுக்கு நான் உதாரணமாகக் கண்ட ஊர் விழிதீட்டி.

அங்கு வாழ்ந்தோர் ஆண்கள் பெண்கள் எல்லோரும் சைவாசார சீலர்கள், கடவுள் நம்பிக்கையும் பக்தியும் மிகுந்தவர்கள், கல்வியிலும் ஒழுக்கத்திலும் உயர்ந்தவர்கள், நல்லவை அன்றி அல்லவை செய்ய அஞ்சுபவர்கள். இவர்களில் நான் அறிந்த பண்டிதர் கதிரிப்பிள்ளை, பண்டிதர் சங்கரப்பிள்ளை, ஆசிரியர் நமசிவாயம், ஆசிரியர் சிவசுப்பிரமணியம், பண்டிதர் உமாமகேஸ்வரன் முதலானவர்கள் சைவச்சான்றோராகவும் உதாரண புருஷராகவும் வாழ்ந்தவர்கள், வாழ்கின்றவர்கள்.

ஓளவை சொன்ன நல்லவர்களாக இவர்களே என் கண் முன் நிற்கின்றனர். நல்லவர்கள் வாழும் ஊர் நல்ல ஊர்தானே. அது மற்றவர்களைத் தன்னைத் திரும்பிப் பார்க்கச் செய்யவல்ல பண்புள்ள ஊராகத்தானே இருக்கமுடியும்.

இத்தகு விழிதீட்டி ஊரில் வாழ்ந்த பெருமைக்குரியவர்களில் என்மனம் கவர்ந்த ஒரு பெரியார் ஆசிரியர் சிவசுப்பிரமணியம் அவர்கள்.

வெள்ளை வெள்ளைரென்ற வேட்டி, நடினல் சால்வை; நெற்றியில் திரிபுண்டரமாகத் தரித்த வெண்ணீறும் சந்தனப் பொட்டும், மென்மையான நடை, என்றும் மாறாத புன்சிரிப்பு, எதிரில் கண்டவர்க்கு முகமலர்ச்சியுடன்

தலையசைத்து மரியாதை செய்யும் பக்குவம், வீதியில் வருவோர் போவோர்க்கு வழிவிட்டு மெல்லெனச் செல்லும் ஒழுங்கு, சொல்வதை ஆறுதலாகப் பக்குவமாகத், தெளிவாகச் சொல்லும் பாங்கு, 'வெள்ளைக் கில்லைக் கள்ளச்சிந்தை' என்ற பொன்மொழிக்கேற்ப உடலும், உடையும், கள்ளங் கபடமற்ற வெள்ளை உள்ளம், இவையெல்லாம் அவருக்கே உரிய அடையாளங்கள்.

போர் நெருக்கீடு காரணமாக இடம்பெயர்ந்து இருந்த இடங்களில் கூடத் தன்கோலமும் குறியும் குணமும் மாறாது வாழ்ந்து காட்டிய பெரியார் இவர்.

நல்லாசிரியருக்கு எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்ந்த பெருமைக்குரியவர். ஆசிரியர் (ஆசு + இரியர்) தான் குற்றத்தின் நீங்கியவர். அறியாமையாகிய குற்றத்தை நீக்கவல்லவர் என்ற இலக்கணத்துக்கு இலக்கியமாக வாழ்ந்தவர். பல ஆண்டு காலம் அதிபராயிருந்து நல்லதிபர் விருது பெற்றவர்.

ஆசிரியர் என்பார் ஊருணி போன்ற ஒப்புரவாளராயிருப்பார் என்ற முந்திய தலைமுறையின் கூற்றுக்கு எடுத்துக்காட்டாக உள்ளவர். ஒப்புரவு எனப்படுவது உலக நடை அறிந்து ஒழுகல் ஆகும். வள்ளுவர் தன் திருக்குறளில் ஒப்புரவறிதல் என்றொரு அதிகாரத்தையே படைத்து

“ஊருணி நீர்நிறைந் தற்றே உலகவாம்

பேரறி வாஎன் திரு”

என்பார். உலகு ஆவாம் பேரறிவாளன் திரு ஊருணி நீர் நிறைந்தற்றே என்பது உலகம் நன்றாயிருக்க வேண்டும் என்று அவாவுகின்ற (விரும்புகின்ற) பேரறிவாளன் பெற்ற செல்வமும் அறிவும் எல்லாம் அள்ளி உண்கின்ற நீர் நிறைந்த ஊர்ப் பொதுக்கிணறு (நீர்நிலை) போன்று இருக்கும், அப்படிப்பட்டவரை உலகமும் அவாவி நிற்கும் என்பதும் பெறப்படும்.

ஆசிரியர் சிவசுப்பிரமணியம் அவர்களின் அறிவும், பொருளும், பண்பும், ஆற்றலும் அவர் வாழ்ந்த சமூகத்தின் உயர்வுக்குப் பயன்பட்டன.

தெல்லிப்பழை சைவப்பிரகாச வித்தியாலயத்தில் பல ஆண்டுகள்
அதிபராயிருந்தும் சிவன் கல்வி நிலையத்தின் தலைவராயிருந்தும் கல்விப் பணி
புரிந்தார்.

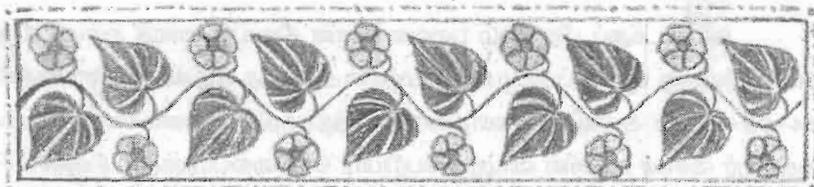
குலதெய்வமான விழிசிட்டி ஞானவயிரவர் பரிபாலனை சபையின்
தலைவராயிருந்து தொண்டுகள் பல புரிந்தவர். குலதெய்வத்தின் மீதும் வழிபடு
தெய்வங்கள் மேலும் உள்ளம் உருகிப்பாடிய பக்திப் பாமாலையாகிய
இறைமணி மாலை தந்தவர்.

விழிசிட்டி சிக்கன கடனுதவிச் சங்கத் தலைவராயிருந்து சமூகப் பணி
புரிந்தவர். மக்கள் மத்தியில் ஏற்படும் பிணக்குகளைத் தீர்த்து வைக்கும்
நடுவராயிருந்து அறப்பணி புரிந்தவர்.

சமய, சமூக, கல்விப்பணிகளை அப்பழுக்கற தூய வழியில் செய்து,
சான்றோனாக வாழ்ந்து காட்டிய ஒப்புரவொழுக்கிய உத்தமர் எங்கள் உள்ளத்தில்
என்றும் வாழ்வார்.

சைவப்புலவர், கலாபுஷணம்

ச. செல்லத்துரை

- 03.09.1938 -

கீரிமலை நகுலகிரிப் புராணத்துக்கு உரை தந்த சைவப் பெரியார் செ. சிவசுப்பிரமணியம் ஐயாவை நினைவு கொள்வோம்

"நகுலாசல வரலாறு மிகப் பெரிய பழமை வாய்ந்தது. சரித்திர ஆராய்ச்சிக்கு எட்டாதது. இலங்கை வேந்தனான இராவணன் காலத்தோடு சம்பந்தப்பட்டது" என்கிறார் தமிழ் மூதறிஞர் பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள். இத்துணைப் பெருமை வாய்ந்த கீரிமலை நகுலேஸ்வரர் சிவாலயத்துக்குப் புன்னாலைக்கட்டுவன் கவிஞர் சிகாமணி பிரம்மமூர்த்தி கா. அப்பாசாமி ஐயா அவர்கள் "நகுலகிரிப் புராணத்"தை இயற்றிப் பெருமை சேர்த்தார். இப்புராணத்துக்கு சாமானியர்களான எமக்கெல்லாம் எளிதாக விளங்கும்படியாக சிறந்த உரை தந்தவர் விழிசிட்டி சைவப் பெரியார் செ. சிவசுப்பிரமணியம் ஐயா என்றால் மிகையாகாது.

நகுலகிரிப் புராணத்துக்குச் சிறந்த உரை எழுதிய சைவப் பெரியார் செ. சிவசுப்பிரமணியம் ஐயாவை கீரிமலை நகுலேஸ்வர தேவஸ்தான ஆதீன கர்த்தா இராஜராஜமூர்த்தி. கு. நகுலேஸ்வரக் குருக்கள், பண்டிதமணி, சிகணபதிப்பிள்ளை, சிவத்தமிழ்ச்செல்வி பண்டிதை தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி, வித்துவான் ந.சுப்பையாபிள்ளை, மயிலிட்டி இலக்கண வித்தகர் கலாநிதி இ.நமசிவாயம் போன்ற சைவச் சான்றோர்கள் பாராட்டியிருக்கிறார்கள். விழிசைச்சிவம்ஐயாவும், பாராட்டியவர்களும் அமரநாட்டவர்களாகித் தேவர்கள் உலகில் சஞ்சாரம் செய்கின்றனர்.

வலிவடக்குப் பிரதேசம் பலவகையான சிறப்புக்களைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. தெல்லிப்பழை தென்மேற்கில் அமைந்த விழிசிட்டிக் கிராமத்தில் 24-02-1915ம் ஆண்டு திருவாதிரை நட்சத்திரத்தில் ஜனனமானார் சிவம். அதியுயர் சைவச் சூழலில் வாழ்ந்த பெரியார் செல்லையாவுக்கும் சின்னாச்சி அம்மையாருக்கும் அருந்தவப் புதல்வனாகப் பிறந்தவர் விழிசைச் சிவம்.

யாழ்ப்பாணத்து 2வது தமிழ்ச்சங்கத்தில் சுன்னைநகர் குமாரசாமிப்புலவரிடம் முறையாகத் தமிழ் கற்றுப் பண்டிதர் ஆனவர் பண்டிதர்

சி. கதிரிப்பிள்ளை. அவர்களின் உறவினர்தான் விழிசைச்சிவம். பண்டிதர் சி. கதிரிப்பிள்ளை போன்ற நல்லாசான்களிடம் பாடம் கேட்டவர் இவர். தமது ஆரம்பக் கல்வியை இன்று சேர். கனகசபை வித்தியாசாலை என அழைக்கப்படும் விழிசிட்டி சிவஞான வித்தியாசாலையிற் கற்றார். 1930ம் ஆண்டு கோப்பாய் அரசினர் ஆசிரிய கலாசாலையில் கற்று ஆசிரிய பயிற்சி பெற்றார். 1932இல் கொல்லங்கலட்டி சைவ வித்தியாசாலையில் ஆரம்பித்த ஆசிரியப் பணியை தெல்லிப்பழை சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை, சரஸ்வதி வித்தியாசாலை போன்ற பாடசாலைகளில் தொடர்ந்தார். இன்றும் ஐயாவின் அதிபர் பணி, கல்வி கற்பித்தல் பணியைப் பலரும் விதந்து போற்றுவர்.

கல்விப்பணியில் இருந்து ஓய்வுபெற்ற பின்னரும் கல்வித் தொண்டு செய்து சைவத்துக்கும் தமிழுக்கும் பெருந்தொண்டாற்றி வந்தார். 1990க்குப்பின்னர் நம்நாட்டில் ஏற்பட்ட யுத்த காலத்தில் அகதி வாழ்க்கையாக வாழும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டபோதிலும் தூர்க்கை அம்மன், சும்பிழாவளைப் பிள்ளையார்கோவில், இணுவில் சிவகாமி அம்மன், பரராசசேகரப்பிள்ளையார், கந்தசுவாமி கோவில் போன்றவற்றைத் தமது குலதெய்வங்களாகக் கருதி ஆலய வழிபாடு செய்து சிவ வாழ்வு வாழ்ந்தார்கள்.

நமது சமய குரவர்கள் நாட்டிலே யுத்தக் கொடுமைகள் ஏற்படும்போது எல்லாம் திருக்கோவில்கள் தோறும் யாத்திரை செய்து தேவாரத்திருப்பதிகங்கள் பாடியுள்ளனர். அதேபோன்று சிவவேடம் தாங்கி வீதிகள் தோறும் நடமாடிய சிவசுப்பிரமணியம் ஐயா, திருவிரட்டைமணிமாலை, திருவூஞ்சல் பதிகங்கள் பாடிச் சிவபக்தி வாழ்வு வாழ்ந்து வந்தமை இன்றும் பசுமை நினைவாக உள்ளது.

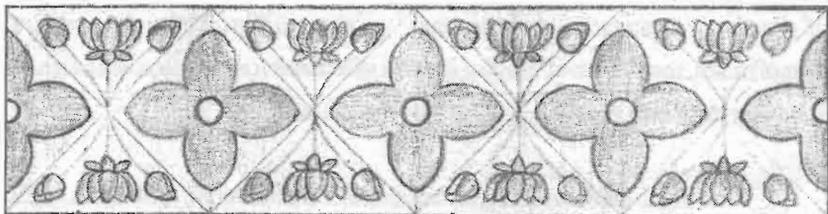
1992இல் அளவெட்டி சும்பிளாவளைப் பிள்ளையார் கோவில் பற்றிய திருவிருட்டை மணிமாலையை சிவத்தமிழ்ச்செல்வி அம்மையார் தூர்க்காதேவி தேவஸ்தான வெளியீடாக வெளியிட்டு விழிசைச்சிவம் ஐயாவுக்குப் பெருமை சேர்த்தார். சைவப்பெரியார் சிவசுப்பிரமணியம் ஐயாவின் அருமைத் திருமுகள் திருவாட்டி கோகிலா மகேந்திரன் அம்மையார், ஏலவே அவர் சிவபதம் எய்திய

10ம் ஆண்டில் நினைவு மலர் ஒன்றை வெளியிட்டார். இதில் ஐயாவின் கல்விப்பணி, அதிபர் நிர்வாகப்பணி, வாழ்க்கை வளம், சமயத் தொண்டுகள் பரக்கப் பேசப்பட்டிருக்கின்றன.

இன்று நூறாவது பிறந்த ஆண்டை நினைவுகூரும் வேளையில் சைவப் பெரியாரின் (விழிசைச்சிவம்) வியத்தகு பணிகளை எதிர்காலச் சந்ததியினருக்குச் சமர்ப்பணம் செய்வோமாக.

கா. சிவபாலன்

துர்க்காதேவி தேவஸ்தானம்.

- 03.09.1938 -

இசைப்பிரியர்

விழிசிட்டி ஞானவைரவ சுவாமி ஆலயம் பழமை வாய்ந்தது. அங்கே பஜனை சம்பிரதாயம் ஒன்று நிலவியது. அங்கே வாழ்ந்த திரு.செல்லையா என்ற இளைஞருக்குப் பஜனையில் அபரிமிதமான பிரேமை உண்டு. அவர் இந்துசாதன இதழில் அச்சுக் கோப்பாளராகப் பணிபுரிந்தார். அதனால் பலருடனும் பழகும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. இப்படி நண்பரானவர்களில் பஜனை செய்பவராகச் சிலர் இருந்தனர். அவர்களையெல்லாம் விழிசிட்டிக்கு அழைத்து வந்து ஞானவைரவ சுவாமி ஆலயத்தில் பஜனையைப் பெரிய விழாவாக நிகழ்த்தி வந்தார். இதனாலும் ஆலயத்தின் மேலை வீதியிலே அமைந்திருந்த மடாலயத்தில் வந்து காலம் தோறும் தங்கிய வேதாரண்ய சைவக்குருக்கள் மாராலும் பஜனை சம்பிரதாயம் பரிமளிக்கத் தொடங்கியது. இதற்கென வாங்கிய சுவாமிப் படங்களில் ஒரு முருகன் படம் எங்கள் வீட்டில் நீண்ட காலம் தொங்கியது. பஜனை சம்பிரதாயத்தை விழிசிட்டியில் ஆரம்பித்து வைத்தவர் திரு. செல்லையா அவர்களே என எனது தந்தையார் அடிக்கடி கூறுவதுண்டு. அந்தப் பஜனையில் படிப்பதற்காக, கதாப்பிரசங்கம் செய்வோர் ஆரம்பத்திலே பாடுகிற திமிகிட திமிகிட தாள மிருதங்க என்ற மெட்டுக்கு ஒரு விநாயகர் துதி பாடவேண்டுமென்ற திரு.செல்லையாவின் வேண்டுகோளை ஏற்று என் தந்தையார் பாடிய பாடல் பஜனையில் பாடப்பட்டது.

“விழிசையில் அமர்ந்திடும் விக்ன விநாயகா வேண்டினேன் நின்னருளே அடியேனை ஆண்டருள் ஐங்கரனே சிறியேனை ஆண்டருள் ஐங்கரனே” என்ற அந்தப் பல்லவி மட்டும் இன்றும் என் நினைவில் நிற்கிறது. ஊருக்கு உபகாரி ஆகவும் உயர்ந்த பண்பாளர் ஆகவும் வாழ்ந்த திரு. செல்லையா அவர்கள் அற்ப ஆயுசில் மறைந்து விட்டார்கள். அவருடைய அருந்தவப் புதல்வரே தெல்லிப்பழை கிழக்கு சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையில் அதிபராக நீண்ட காலம் விளங்கிய திரு.செ.சிவசுப்பிரமணியம் அவர்கள். அவர் என் தந்தையார் தலைமை ஆசிரியராக இருந்த பாடசாலையில் கல்வி பயின்றார். அவருடன் என் பெரிய மைத்துனர் நமசிவாயம், அவருடைய தமையனார் சுப்பிரமணியம் என்போரும் கற்றனர். இப்பாடசாலையில் எட்டாம் வகுப்பு வரையும் தான் வகுப்புகள் இருந்தன. அதற்கு மேற்பட்ட கல்விக்கு அவருடைய தாய்மாமனாரின் உதவியினால் சீனக்கல்டி ஞானோதய வித்தியாசாலையில் சேர்ந்து கற்றார்.

விழிசிட்டியில் எட்டாம் தரத்திற்கு மேல் வகுப்பு இல்லாததால் அவருடன் கற்ற ஏனையோர் பின்தங்கிவிட்டனர். இவர் தொடர்ந்து ஆசிரியர் பயிற்சிக்குத் தேர்வு பெற்றார். இவருக்கு அதற்கான வயது வரவில்லை என்பதால் விசேட அனுமதி பெற்றுக் கற்றார். என் தந்தையார் இவரது விவேகம் புத்திசாதுரியம் கவி இயற்றும் வல்லமை என்பன பற்றி எல்லாம் புகழ்ந்து அடிக்கடி சொல்லுவது வழக்கம். பயிற்சி பெற்ற பின் சித்திரபாட வித்தியாதரிசியாக இருந்த S.R.கனகசபை அவர்கள் நடாத்திய ஆசிரியர்களுக்கான Refresher Courseஇல் சேர்ந்து சித்திரத்தில் விசேட தகைமை உடையவராய் மிளிர்ந்தார். இவருடைய வீட்டிற்கு அருகில் உள்ள காணியில் மேடை அமைத்து நாடகங்கள் போடுவது வழக்கம். அண்ணாவி சுப்பர் என்பவரை அழைத்து சாவித்திரி நாடகம் தயார் செய்யப்பட்டது. அந்த நாடகத்தில் முன் சாவித்திரியாக இவரும் பின் சாவித்திரியாக என் பெரிய மைத்துனர் நமசிவாயம் அவர்களும் சிறப்பாக நடித்தார்கள் என்று என் தந்தையார் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். பெண்வேஷம் போடுகிறவர்கள் சிறப்பாக நாடகம் தயாரிக்கக் கூடியவர்கள் ஆகிவிடுவார்கள். சிவாஜி கணேஷன் பெண் வேஷத்திலே தான் நடிக்கத் தொடங்கினார். இவரும் நமது பாடசாலையில் ஆண்டு தோறும் நிகழும் விழாக்களுக்கு நாடகங்கள் தயாரித்தார்.

நான் சிறுவனாக இருந்தபோது அந்த விழாவில் இவர் மேடையேற்றிய ஒரு நாடகத்தைப் பார்த்திருக்கிறேன். இவருக்கு 'ஆண்டருள் ஜெகதம்பா யானுன் அடிமை அல்லவோ' என்ற பாடலில் அபார விருப்பு உண்டு. அவர் பாடசாலை நாடகங்கள் விழாக்களில் அப்பாடல் ஏதோ ஒரு வகையில் ஒலிக்கத் தவறியது கிடையாது. அந்தப் பாடல் பேசும் படத்தில் P.U. சின்னப்பர் பாடியது.

இறுதி வரை புதிது புதிதாகக் கற்கவேண்டுமென்ற ஆர்வம் அவரிடம் மிகுந்து இருந்தது. தமிழ்நாட்டிலிருந்து ஓதுவார் P.A.S. ராஜசேகரன் வந்து நடாத்திய பண்ணிசை வகுப்பில் இவரும் எனது பெரிய மைத்துனர் இ.நமசிவாயம், தமையனார் பண்டிதர் ஆ. கனகசபை என்போரும் சென்று கற்று பண்ணிசைமணி என்ற பட்டம் பெற்றனர். புராணங்களுக்கு உரை சொல்வதில் மிகுந்த புலமை உள்ளவர். நகுலகிரிப் புராணத்திற்கு இவர் உரை எழுதி அந்த உரைக்காக சாகித்திய மண்டலத்தின் பரிசினைப் பெற்றுக் கொண்டார்.

எங்கள் ஊரில் இசைப்பிரியர்கள் அதிகம். என் தந்தையார் இசைத்தட்டை ஒலிக்கச் செய்யும் கருவி ஒன்று வைத்திருந்தார். Dr. பொன்னையா இங்கிலாந்து சென்று மீண்டபோது கொண்டுவந்த audion gramophone தான் அது. அதன் பின் எங்கள் ஊரில் ஒரு HMV gramo phone வைத்திருந்தவர் இவரே. பாட்டுக்கேட்பதற்காக நானும் எனது பெரிய மைத்துனரும் அவருடைய தம்பியாரும் இவர் இல்லம் செல்வதுண்டு. வள்ளி திரைப்படம் வெளியாகி பிரபலமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தபோது வள்ளி திரைப்பட ஒலித்தட்டுகளும் இவரிடம் இருந்தன.

பல்கலை வித்தகரான இவருடைய கையெழுத்து மணிமணியாக இருக்கும். பொதுத் தொண்டு செய்வதில் மிகுந்த ஆர்வம் உள்ளவர். ஐக்கிய நாணயசங்கம், ஐக்கிய பண்டகசாலை, விழிசிட்டி ஞானவைரவ சுவாமி ஆலய பரிபாலன சபை, சனசமூக நிலையம் என்பவற்றில் பதவி வகித்து ஊருக்கு உழைத்த நல் உபகாரி இவர். இவருக்குக் குழந்தைப் பேறு இல்லை என்ற குறை இருந்தது. அப்போது வேதாரணியத்தில் இருந்து முத்துக்குருக்கள் என்பவர் வந்திருந்தார். அவர் தீபம் பார்த்தல் என்ற ஒரு முறை வைத்திருந்தார். தீபம் பார்த்தால் தீர்வு தெரியும் என்று சொன்னார். குத்துவிளக்கில் ஜந்துமுகத்திற்கும் திரிகள் இட்டு மந்திர உச்சாடனம் செய்து கொண்டு கற்பூரத்தில் ஒரு துண்டு கொளுத்தி வைப்பார். தீபத்தைப் பார்க்கும்படி எங்களில் சிறுவர்களாகிய சிலரைப் பணிப்பார்.

வழக்கு மன்றங்களில் வழக்கறிஞர்கள் leading questions என ஒரு உத்தியைப் பிரயோகிப்பார்கள். அந்த உத்திக்கு நிகரான ஒரு உத்தியை இவரும் பிரயோகிப்பார். "என்ன தெரிகிறது?" என்று எங்களைக் கேட்பார்.

பிறகுதானே "ஒரு வீதி தெரிகிறதா" என்று கேட்பார். "அங்கே என்ன தெரிகிறது" என்று அடுத்த வினா வந்து விழும். எங்களுக்குப் பதில் சொல்லத் தோன்றாது. தீபத்தையே உற்று நோக்கிக் கொண்டிருப்போம். அவரே கேட்பார்... "காவடி ஆட்டம் நடக்கிறதா? வாண வேடிக்கை நடக்கிறதா?" அவர் கேட்டு முடித்ததும் எங்களுக்கு அக்காட்சிகள் புலனாகும். "எந்த சுவாமியைப் பார்க்க உங்களுக்கு விருப்பம்?" முருகன் என்று நாங்கள் சொல்லுவோம்.

அடுத்த கணம் தீபத்தினூடே முருகனின் திரு உருவம் தோன்றும். நாங்கள் நாள்காட்டியில் பார்த்த முருகன் தோன்றுவார்.

அவரது இடது கையில் என்ன வைத்திருக்கிறார் என்று கேட்பார். வேல் என்று சொல்லுவோம். வலது கையை விரித்துக் காட்டுகிறாரா என்று கேட்பார். முருகனின் வலது கை விரிந்துவிடும். இப்போது முருகனிடம் கேட்க விரும்பும் கேள்விகளைக் கேளுங்கள் என்று சொல்லுவார். கேள்வி கேட்டால் கேள்விக்கான பதில்கள் முருகனின் கரத்திலே பச்சைமை எழுத்தில் தோன்றும். அங்கவர் இவர்களுக்குப் பிள்ளைப்பேறு வாய்க்குமா என்று கேட்பார். ஆம் என்ற பதில் வந்தது. அதற்கடுத்து "அதற்கு இவர்கள் என்ன செய்ய வேண்டும்?" வழிபாடு செய்யவேண்டுமென்று வந்தது. யாரை என்பது அதற்கு அடுத்த கேள்வி. உங்களுக்கு இஷ்டமான ஒரு மூர்த்தியை வழிபடவேண்டும் என்று சொல்லி தீபம் பார்ப்பதை நிறுத்திக் கொண்டார். அதன்பின்பு அதிபர் அவர்கள் தங்களுக்கு மிக இஷ்டமான நகுலேஸ்வரத்திற்குச் சென்றார்கள். அங்கே குருசாமிக் குருக்களிடம் இதைச் சொன்னார்கள். ஒவ்வொரு மாதத்தில் முதல் ஞாயிற்றுக்கிழமையும் நகுலேஸ்வரம் வந்து நகுலேஸ்வரப் பெருமானை வழிபடுங்கள் என்று சொன்னார். அந்த வழிபாடு தொடங்கியதும் சூழந்தைப் பேறு வாய்த்தது.

நகுலேஸ்வர உற்சவ காலத்தில் நாலாம் திருவிழாப் பொறுப்பாளராய் அமைந்து இறுதிவரை நடாத்தி வந்தவர் இவர். நகுலேஸ்வரப் பெருமான்மீது உள்ள அசைக்கமுடியாத அவரது பக்தியின் பேறாக அந்தப் பெருமானின் பாதார விந்தங்களில் அவர் ஆன்மா அமர்ந்து சாந்தி உறும் என்பது உண்மை.

பண்டிதர் க. உமாமகேஸ்வரன்

கொழும்பு.

அப்புவும் நானும்

“அப்பு” என்று நாங்கள் அழைக்கும் என் பாட்டனார் சிவத்திரு சிவசுப்பிரமணியம் அவர்கள் விண்ணுலகு எய்தி இன்று பதினைந்து ஆண்டுகள். அவர் திட்டமிட்டு எல்லாவற்றையும் செய்பவர். அவர் சொந்த வாழ்வின் கதையை அவரே மிக நேரத்தியாக எழுதி வைத்திருக்கிறார். எனவே அவரைப் பற்றிய சில நினைவுகளை மட்டும் இங்கே பதிவு செய்ய விழைகிறேன்.

எனது பால்யப் பருவ நினைவுகள் எனது மூன்றாவது பிறந்த நாளுடனேயே தொடங்குகின்றன. அப்புவைப் பற்றி எனது முதலாவது ஞாபகம் என்று நினைத்துப் பார்க்கிறபோது, முதன் முதலாகப் பாலர் பாடசாலைக்கு அழைத்துச் சென்றதே நினைவு வருகிறது. அப்போது எனக்கு மூன்று வயதும் மூன்று மாதமும் இருக்கும் என நினைக்கிறேன். அதன் பின்பு, கிடுகு பின்னும்போது கதைகள் சொல்வது நினைவு இருக்கிறது. அப்போது எனக்கு நாலு தொடக்கம் ஏழு வயது வரை இருக்கலாம். தமிழ்மொழியின் அழகில் எனக்கு முதன் முதலில் ஆர்வத்தைத் தந்தவர் அவரே. ஞானசம்பந்தர் கதை, கர்ணன் கதை, அரிச்சந்திரன் கதை முதலியவை இன்றும் அவர் சொல்வதாக நினைவில் நிற்கின்றன. என் வயது பற்றியப் பொருட்படுத்தாமல் தான் கற்ற பாடல்களும் சேர்த்தே சொல்வார். எனக்குச் சொல்லும் அதே நேரத்தில் அவருக்கு ஒரு நினைவிடைத் தோய்தல் ஆகவும் இந்தக் கதை சொல்லல் இருந்தது என்று நினைக்கிறேன். கர்ணன் கதை சொல்லும்போது “ஆவியோ நிலையிற் கலங்கியது யாக்கை அகத்ததோ புறத்ததோ அறியேன்” என்று கர்ணன் சொன்னதாக அவர் சொன்னது பிற்காலத்தில் வில்லி பாரதம் படிக்கும்போது பளிச்சென்று நினைவு வந்தது. பொதுவாகவே அவர் கிடுகு பின்னூதல், வேலி அடைத்தல் முதலிய வேலைகள் செய்யும்போது ஏதாவதொரு பாடலை வாய்க்குள் முணுமுணுத்துக் கொண்டே இருப்பார். “கைத்தல நிறைகனி”, “அதல சேடனார் ஆட”, “நாதமொடு விந்து” முதலிய அருமையான திருப்புகழ் பாடல்களும் இவற்றில் அடக்கம். பிற்காலத்தில் எனக்குப் பன்னிரண்டு பதின்மூன்று வயதிற்குட்போது இந்தப் பாடல்களுக்கான பொருளையும் இரசித்து இரசித்துச் சொல்லுவார்.

அப்புவின ஆரம்ப காலத்திருமண வாழ்விலே சில 'பிடுங்குப் பாடுகள்' இருந்தன என நினைக்கிறேன். அப்புவின தாய் மாமன் தரப்பினரும், அம்மம்மாவின் தகப்பனாரும் இதற்குக் காரணங்களாக இருந்தனர். இதைப் பற்றி அம்மம்மா தனது பார்வையிலே நான் சிறியவனாக இருக்கும்போது கதை கதையாகக் கூறுவார். இதை அப்புவும் கேட்டுக் கொண்டிருப்பார் சில சமயம். ஆனால் அவர் என்றும் அம்மம்மாவின் விவரணையில் தலையிடவில்லை. தனது point of viewவை என்றும் வெளிப்படுத்தியதில்லை. தனது சுயசரிதையிலே சில விபரங்களை எழுதி இருக்கிறார். அதிலே கூட யாரையும் குறை சொல்வதைத் தவிர்த்திருக்கிறார். நான் அறிந்த வரையில் அவரது உறவினர்கள் சிலர் அவரைக் கடுமையாகப் புண்படுத்தியிருந்தனர். பேரனான நான் பிறந்த பிறகு கூட அவர்களில் ஒருவர் "தடி முறித்துத் தனக்கு அடிப்பதாக" அப்பு கனவில் பயந்து அழுவதைக் கேட்டிருக்கிறேன். ஆனால் அவர் யாரையும் ஒரு வார்த்தையாவது குறை சொன்னதில்லை. இறைவனது நீதியில் நம்பிக்கையும், குற்றம் கடிந்து குணம் கொள்கிற மிக உயர்ந்த மனமும் அவரிடம் இருந்தன. மூன்று வயதில் தந்தை தாயை இழந்து அனாதையான அவர் இந்தப் பொல்லாத உலகிலே விரக்தி அடைந்து விடாமல் நேர்ச் சிந்தனையோடு வெற்றிகரமான வாழ்வு வாழ்ந்ததற்கு இவை முக்கிய காரணங்கள்.

அப்பு சைவ உணவாளர். யாருக்கும் தீங்கு செய்யாதவர். மென்மையானவர். இதனால் அவரிடம் ஒரு துணிச்சலான பக்கம் இருந்தது பலருக்குத்தெரியாது. வலிவடக்கில் சாதாரணமாக விஷப் பாம்புகளுண்டு. அப்பு பாம்பு அடிப்பதில் மிகவும் துணிச்சல்காரர். தடி கிடைக்காவிட்டால் கத்திப்பிடியால் கூட நாகபாம்பையும் அடித்திருக்கிறார். பயப்படாமல் உயரத் துலாவில் ஏறித் துலாமிதிப்பார். அவர் தம்மை, அதிகம் கடின வேலைகள் செய்யத் தெரியாத, மென்மையாக வளர்ந்த ஒருவர் என்றே கருதியதாகத் தெரிகிறது. ஆனால் இன்றைய உலகுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கையில் இது உண்மையல்ல. வேலி அடைத்தல், வாய்க்கால் கட்டி நீர் பாய்ச்சுதல், கிணறு இறைத்தல், புந்தல் போடுதல், கிடுகு பின்னுதல் போன்ற வீட்டு வேலைகளை அவர் கீரமமாகவும் அநாயாசமாகவும் செய்வார். இன்றைய ஆண்கள் பலருக்கு - நான் உட்பட - இந்த வேலைகள் சற்றேனும் தெரிந்திருக்காது. அவர் தமதுரில் பல சங்கங்களில் பதவிகள் வகித்தவர். இவற்றைப் பற்றி எனக்கு அதிகம் தெரியாது.

ஆனால், கிராமத்து வங்கியான ஐக்கிய நாணய சங்கத்தை அவர் கடைசிவரை கட்டிக்காத்தார். இடம்பெயர்ந்த போதும் சங்க நடவடிக்கைகளைத் தொடர்ந்து பல பேருக்குக்கடன்கள் கொடுத்து வந்தார். கிட்டத்தட்ட 1990ஆம் ஆண்டுக்குப் பின் பத்து வருடங்களாகத் தனி மனிதராகவே இந்தச் சங்கத்தை நடத்தி வந்தார். கணக்கு வழக்குகளைச் சரிபார்ப்பதற்குச் சிலவேளை அவர் என்னை அழைப்பதுண்டு. ஒரு ஈர்பாவிற்ரு எதுவும் வாங்கமுடியாது என்று வந்துவிட்ட பிறகும் சதக் கணக்கிலேயே வட்டிக் கணக்குகளை வைத்திருப்பார். மனதினால் மிக வேகமாகக் கூட்டக் கூடியவர். கணக்குகள் எப்போதும் perfect order இல் இருக்கும்.

அவர் மனிதர்களை நல்லவர் கூடாதவர் என்று பிரிக்க முனைந்ததில்லை. தம்மால் ஈடு கொடுக்க முடியாவிடில் விலகிக் கொள்வார். விலகிய பிறகும் அவர்களைப் பற்றித் தீமை சொல்லமாட்டார். மற்றைய எல்லோரையும் ஒவ்வொரு மட்டத்தில் வைத்து நடாத்தி வந்தார். எங்களுரிலும் அயலிலும் மதிக்கப்பட்ட பல மனிதர்களின் பலவீனங்களும் இரகசியங்களும் அவருக்குத் தெரிந்திருந்தன. இருந்தாலும் தெரிந்ததாகக் காட்டிக்கொள்ளவே மாட்டார். அவர் அவருக்கு உரிய மரியாதையைக் கொடுக்கவும் தவறமாட்டார். ஒருவரது பலவீனத்தைப் பற்றி இன்னொருவர் அவரிடம் நேரடியாகக் கேட்டால் கூடப் புன்னகைத்து விட்டுப் போய்விடுவார். வம்பு பேசுவது அவர் இரத்தத்தில் இல்லவே இல்லாதது.

விழிசிட்டியில் இருந்தான இடம்பெயர்வு அவரை மிகவும் பாதித்தது. அளவெட்டியில் வாழ்ந்த சுமார் இரண்டு வருடங்கள் ஒவ்வொரு நாளும் நடந்து சென்று எமது வீட்டைப் பார்வையிட்டு வந்தார். இடம்பெயர்ந்து வாழ்ந்த ஒவ்வொரு ஊரிலும் அந்தந்த ஊர்க் கோயில்கள் மீது ஊஞ்சலும் மணிமாலையும் பாடி வைத்து விடுவார். இடம்பெயர்ந்து ஊர் தோறும் அலைய நேர்ந்ததை ஒரு தல யாத்திரையாக மாற்றிக் கொண்டார் போலும். எத்தகைய சமூக, பொருளாதார, குடும்ப, அல்லது யுத்த நெருக்கீட்டிற்கும் ஏதாவதொரு இலக்கியப் பாடலைச் சொல்லிச் சிரித்துச் சமாளிக்கும் வழக்கம் அவரிடம் இருந்தது.

எனக்குப் பதின்மூன்று வயது இருக்கும்போது இடப்பெயர்வு காரணமாக நாங்கள் அவரை வடமராட்சியில் எனது தந்தையின் வீட்டில் சில காலம் விட நேர்ந்தது. நாங்கள் எங்கள் பாடசாலைகளுக்குச் செல்வதற்காக இணுவிலில் வசித்தோம். சங்கடத்தைக் கொடுத்திருக்கக்கூடிய இந்த ஏற்பாட்டை அவர் மிக இலகுவாக ஏற்றுக் கொண்டது மட்டுமன்றி என் தந்தையின் உறவினர்கள் பலரின் கல்வி வளர்ச்சிக்கு அந்தக் காலத்தில் உதவினார். மாதத்தில் ஒரு தடவை எங்களைப் பார்ப்பதற்குப் பஸ் பிடித்து இணுவிலுக்கு வருவார். வழமையாக எனக்குக் கச்சான் அல்வா வாங்கி வருவார். இருந்தாலும் இக்காலத்தில் தான் அவர் என்னை ஒரு சிறுவனாக இல்லாமல் ஒரு சிந்திக்கக்கூடிய இளம் பருவத்தினனாகப் பார்க்கத்தலைப்பட்டு இன்னும் பல ஆழமான விடயங்களைப்பற்றிப் பேசத் தொடங்கினார்.

தொண்ணூற்று ஐந்துக்குப் பிறகு நான் என் கல்வி நடவடிக்கைகளில் அதிக நேரம் செலவிடவேண்டியவன் ஆனேன். சா/த பரீட்சையும் உ/த பரீட்சையும் வந்தன. எனக்கு வயது ஏற ஏற என்னுடைய பாட்டனார் என்னிடம் வைத்திருந்த அன்பைப் பற்றி முழுவதுமாக அறிந்து கொண்டேன். சாதாரணமாக எல்லோருக்கும் சின்னஞ்சிறு குழந்தைகளிடம் அதிக வாஞ்சை இருக்கும். ஆனால் அவர் என்னிடம் வைத்திருந்த பிரியம் வயது ஏற ஏற அதிகரித்து வந்ததாக எனக்குப் படுகிறது. அல்லது அதைப் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய பக்குவம் எனக்கு அதிகரித்து வந்திருக்கலாம். அவரது கடைசி வருடங்களில் என்னுடன் உரையாடுவதை அவர் மிகவும் விரும்பினார். இந்த உரையாடல்கள் தனியே தமிழ் இலக்கியம் பற்றி என்று இல்லாமல் பன்முகத்தன்மை கொண்டனவாகவும் அமைந்தன. சவரம் செய்துகொள்ளத் தொடங்கும்படி எனக்கு முதலில் சொன்னவர் அவரே. எனது ஒரு பதினம் வயதுப் பிறந்த நாளுக்கு (பதினெட்டு என்று நினைக்கிறேன்)

“பேரன் பிரவீணன் பெயர் பெற்று வாழ்ந்திடுக
 ஊரார் மதிக்க உயர்ந்திடுக - சீர்கள் பல
 பெற்றுமே வாழ்ந்திடுக பெம்மான் திருவருளை
 உற்றுமே வாழ்க உவந்து”

என்று வெண்பா எழுதித் தந்தார். அவர் எழுதிய துண்டுக் காகிதம் என்னிடத்தில் இல்லாதபோதும் வரிகள் பசுமையாக நெஞ்சில் உள்ளன.

அப்பு அம்மம்மா ஆகியோர் இறைவன் அடி சேர்ந்தது 1999ஆம்ஆண்டு. இதற்கு முன்பு சுமார் இரண்டு ஆண்டுகளாக அம்மம்மாவின் உடல் நலம் சீர்கெட்டிருந்தது. அப்புவோ ஒப்பீட்டளவில் நன்றாகவே இருந்தார். அம்மம்மாவைப் பராமரிக்கப் பலர் இருந்தபோதும் அப்புவும் தனது பங்கைச் செய்யத் தவறவில்லை. அம்மம்மாவின் கட்டில் ஒரு சிறிய ஹாலில் இருந்தது. இதற்கு மிகவும் சமீபமாக அப்புவின் அறையே இருந்தது. அதனுள் அப்பு ஏதாவது படித்துக் கொண்டோ எழுதிக் கொண்டோ இருப்பார். படுத்த படுக்கையான அம்மம்மா படுக்கையில் ஒரு நீண்ட தடி வைத்திருப்பார். தனக்கு ஏதாவது தேவை எனில் அதை எடுத்து அப்புவின் அறைக் கதவில் தட்டுவார். அந்த நேரம் அப்பு வெளியில் வந்தால் தற்செயலாக அவர் மீது அடி படுவதுமுண்டு. எனினும் அதைப் பொருட்படுத்தாமல் மனைவியின் தேவைகளை அறிந்து தானே நிறைவேற்றுவார் அல்லது வேறு யாரையாவது அழைத்து வருவார். அப்பு அம்மம்மா ஆகியோர் அறுபத்தைந்து வருடம் தம்பதியாக வாழ்ந்தவர்கள். அவர்களுக்கிடையில் அகங்காரம், ego என்பன இருந்ததில்லை. வெளி உலகத்தில் என் பாட்டனார் அதிபர்; அம்மம்மாவோ அதிகம் படிக்கவில்லை. இருந்தும் என் பாட்டனார் அம்மம்மாவைச் சமமாகவே நடத்தி வந்தார். அம்மம்மாவும் வேறொருவர் முன் அப்புவை விட்டுக் கொடுக்கமாட்டார்.

சா/த பரீட்சையில் எனக்கு யாழ். மாவட்டத்தில் முதல் இடம் கிடைத்த காரணத்தினால் மக்கள் வங்கியின் புலமைப்பரிசில் என்று மாதம் ஆயிரம் ரூபா பணம் போடப்படும் வங்கிப் புத்தகமும் தங்கப் புத்தகமும் வழங்கினார்கள். சாதாரணமாக அதைப் பற்றியும் பெருமை பேசும் வழக்கம் இல்லாத இவர் அதைப் பற்றி மிகவும் மகிழ்ந்து இணுவிலில் தன் வயதொத்த பலரிடம் போய்ச் சொல்லியிருக்கிறார். இது இவரது காலம் நெருங்குவதன் அறிகுறியோ என்று எனக்கொரு எண்ணம் அப்போதே வந்தது. உ/த பரீட்சை எழுதி முடிந்ததும் "எப்படிச் செய்திருக்கிறாய்?" என்று என்னைச் சைகையால் கேட்டார் (அப்போது அவருக்கு நோய் காரணமாகப் பேசுவது சிரமமாகி வந்தது). "செய்திருக்கிறேன், பார்க்கலாம்" என்று பட்டுக் கொள்ளாமல் சொல்லி விட்டேன். "எல்லார்க்கும் நன்றாம் பணிதல்" என்று பொதுவாக எண்ணுகிற நான் "கொஞ்சம் புளுகி இருக்கலாம்" என்று பிற்காலத்தில் எண்ணவைத்த ஒரு சந்தர்ப்பம் அது. முடிவுகள் வந்தபோது அவர் உயிரோடு இல்லை.

பொதுவாக மிக நல்ல உடல் நலத்தை இறைவன் கொடையாகப் பெற்றிருந்த அவர் கடைசி மூன்று மாதங்களே (ஆகஸ்ட் - நவம்பர்) நோய் வாய்ப்பட்டிருந்தார். அம்மம்மா இறைவன் அடி சேர்ந்ததில் இருந்து அவர் உடல் நலம் குன்றி வந்தது. அக்டோபர் மாதமளவில் சில நாள் அவர் யாழ். மருத்துவமனையிலும் பின்பு சில நாள் இணுவில் மருத்துவமனையிலும் இருந்தார். அக்காலத்தில் அவருக்குச் சரீர உதவிகள் செய்யக் கிடைத்ததை என் பூர்வ ஜென்ம தவப் பலனாக எண்ணுகிறேன். அவர் மருத்துவ மனையில் இருக்க விரும்பும் ஒருவரல்ல. முடிந்தளவு விரைவாக வீடு வந்து சேர்வதையே விரும்புவார்.

அவர் சைவ போசனம் உடையவர். மது, புகை முதலியவற்றை என்றும் தீண்டியதில்லை. பலவீனங்களுக்கு அவர் இடம் கொடுத்ததில்லை. அதேநேரம் அவரிடம் ஒரு உள்ளார்ந்த குழந்தைத் தன்மை இருந்தது. அதைக் காட்டாவர் வெட்கப்பட்டதும் இல்லை. எந்த ஊரிலும் வாலிபர்கள் கரப்பந்து விளையாடுவதைக் கண்டால் சற்று நேரம் நின்று அதைப் பார்த்து ரசிப்பார். கல் பணிஸ், வாழைப்பழம், கச்சான் அல்வா இப்படி அவருக்குச் 'சோட்டைப் பண்டங்கள்' சில இருந்தன. கடைகளில் அவற்றை வாங்கினால் வழியிலேயே சாப்பிட்டுக் கொண்டு நடந்து வருவார். அது 'வெட்கம்' அல்லது கௌரவக்குறைவு என்று நினைத்ததில்லை. கடைகளில் பால் தேநீர் அருந்துவதும் பிடிக்கும். அந்தக் கடைகளில் "தேநீர்" என்று எழுதி விலை போட்டிருந்தால் "நீங்கள் தேன் கலந்த தண்ணீரா விற்கிறீர்கள்? தேயிலை கரைத்துத் தானே விற்கிறீர்கள்? எனவே "தேநீர்" என்று எழுதவேண்டும்" என்று பகிடி போலச் சொல்லிவிட்டு வருவார்.

அவருக்கு முடியாமல் போய்விட்ட அந்த மூன்று மாதங்களில் ஒவ்வொரு நாளும் என்னிடம் பத்து ரூபா தந்து கல் பணிஸ் அல்லது வாழைப் பழம் வாங்கி வரும்படி சைகை காட்டுவார். வாங்கிக் கொடுத்தால் போத்தலில் போட்டு வைத்துக் கொண்டு "வேணுமோ?" என்பது போல் எனக்கு முன்னும் ஒரு முறை நீட்டுவார். என் பிறந்த நாள் வந்தபோது அறுபது ரூபா கொடுத்து "ஐம்பது உனக்கு, பத்து கல்பணிஸ் வாங்க" என்று சைகையால் சொன்னார். அதுதான் அவருடைய கடைசிப் பிறந்த நாள் பரிசு. அவரது இறப்பை இறப்பு என்று சொல்லுவதை விட ஒடுக்கம் என்று சொல்லுவதே பொருந்தும்.

அவர் பெரிய யோகி அல்ல. ஆனால் தனது அந்திமத்தை மிகத் தெளிவாக எதிர்பார்த்து அதற்காகத் தனது உடலையும் மனத்தையும் தயார் செய்து வந்தார். அம்மம்மா காலமான போதே அவர் அவவுக்குத் திதிவெண்பா எழுதிய போது தனக்கும் சேர்த்து எழுதி வைத்து விட்டார். என்னிடம் அதைக் கூப்பிட்டுக் கொடுத்து "இது எனது திதிவெண்பா. சில சில திதிகளுக்கு வெண்பா இலக்கணப்படி ("உ-ம் பூண்ட திதி பூர்வ தசமியிலே") அதை அப்படியே பாவிக்கலாம். வேறு சில திதிகளுக்கு வெண்பா இலக்கணத்தின்படி சிறு மாற்றம் செய்ய வேண்டி வரலாம். அப்படிச் செய்யவேண்டி வந்தால் நீ பார்த்துச் செய். வேறு யாரும் கை வைக்கக்கூடாது" என்று சொல்லிவிட்டார். சாதாரணமாக அந்தியேட்டி மலர்கள் பார்க்கிற போது திதிவெண்பா இலக்கணப் பிழையோடு இருந்தால் "எல்லோரும் எழுதலாம் அல்லது வெட்டி ஒட்டலாம் என்று நினைத்துச் செய்கிறார்கள். யாப்பு இலக்கணம் இவற்றைப் பற்றித் தெரியாதவர்கள் வெண்பா எழுதக்கூடாது" என்று குறைப்படுவார். தனது அந்தியேட்டி மலரில் அப்படிப்பட்ட வெண்பா வந்துவிடக்கூடாது என்று கவனமாக இருந்திருக்கிறார். அவ்வளவு தூரம் அவர் தயார்ப்படுத்தல் இருந்தது. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவர் உணவையும் உடல் இயக்கத்தையும் மனதின் அலையையும் குறைத்துக் கொண்டு மரணத்தைத் துக்கமும் இன்றி மகிழ்வும் இன்றி வாழ்வின் இயல்பான அடுத்த படிநிலையாக ஏற்றுக்கொண்டார்.

அவர் மருத்துவமனையில் இருந்து மீண்டிருந்த ஒரு நாள் சிவத்தமிழ்ச்செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்கள் அவரைப் பார்ப்பதற்காக எழுது இல்லம் வந்திருந்தார். "அம்மா" என்று நாங்கள் எல்லோரும் போற்றும் அவ்வம்மையாருக்கு எனது பாட்டனார் சில காலம் ஆசிரியராக இருந்திருக்க வேண்டும். இதனால் சாதாரணமாக இல்லங்களுக்குச் செல்லாதவரும் செல்லத் தேவை இல்லாதவருமான அம்மா அவர்கள் தமது உடல் தளர்ந்திருந்த நிலையிலும் இவரைப் பார்க்க வந்திருந்தார். அவர் வந்திருப்பதைச் சொல்லி நான் எனது பாட்டனாரை உள் அறை ஒன்றிலிருந்து அழைத்துக்கொண்டு வந்தேன். அவர் தூரத்தில் வருவதைக் கண்டதுமே, யாழ்ப்பாணம் முழுவதும் போற்றி வணங்கியவரும், பவளவிழாக் கண்டிருந்தவருமான அம்மூதாட்டி கூப்பிய கைகளுடன் தமது ஆசனத்தில் இருந்து எழுந்து நின்றார். எனது பாட்டனார் அமரும்படி சைகை காட்டியும் அவர் அமரவில்லை.

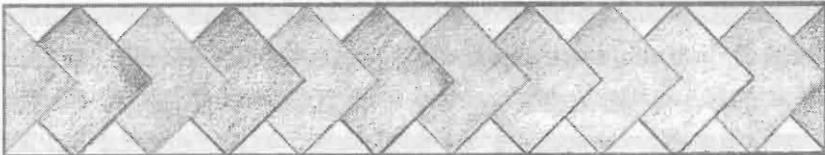
எனது பாட்டனார் மிக மெதுவாக வந்து ஆசனத்தில் அமர்ந்த பிறகே தாம் அமர்ந்து கொண்டார். என் கண்ணில் கண்ணீரை வரவழைத்த ஒரு சம்பவம் அது. அந்தக்காலத்து மனிதர்களின் குரு பக்தி, பண்பாடு, மரியாதை என்பவற்றை எண்ணி நான் பெரிதும் வியந்தேன். தனக்குச் சில காலம் கற்பித்த ஆசிரியருக்கு அந்த வயதிலும் அவ்வளவு மரியாதை அளித்த அம்மா அவர்கள் எப்படிப்பட்ட உயர்ந்த மனிதர், அப்பேர்ப்பட்டவரின் மரியாதையைப் பெற்றிருந்த எமது பாட்டனார் எப்படிப்பட்டவர் என்று எண்ணி எண்ணி மெய் சிலிர்த்தேன்.

அவரது இறுதி நாட்களில் ஓரிரு நாட்களே படுத்த படுக்கையாக இருந்தார். அவர் இறைவனடி சேர்ந்த அந்த நேரத்தில் நான் வீட்டில் இருக்கவில்லை. அவரது நேரம் நெருங்குகிறது என்று தெரிந்திருந்ததாயினும் அவ்வளவு விரைவில் அவரது மரணம் சம்பவிக்குமென்று எதிர்பார்க்கவில்லை. உயிர் பிரிந்த பின் அவர் முகம் மிக அமைதியாக இருந்தது. அழகாகவும் இருந்தது. வாயில் எல்லாப் பற்களும் அப்போதும் இருந்தன. அவர் 'வெள்ளை வாத்தியார்' என அழைக்கப்பட்டவர். அவரது இறுதி ஊர்வலத்திலே கூட அவரது களை குறையவேயில்லை.

தோற்றம், ஆளுமை, இலக்குகள், பழக்கங்கள் என்ற வகைகளில் அவருக்கும் எனக்கும் பொதுவாக ஏதும் இருக்கிறதா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அவருடைய உலகத்திலிருந்து எங்களுடைய உலகம் எவ்வளவோ மாறிப் போய்விட்டது. இருந்தாலும் அவர் எப்போதும் எங்களை ஆசீர்வதிப்பார் என்று நம்புகிறேன். சத்தியவான் சாவித்திரி முதலிய நாடகப் பாடல்களைப் பாடும்போது அவர் முழங்காலை மடித்து ஒரு விதமாகத் துள்ளி நடப்பார். என் மகள் துள்ளித் திரியும் விதத்தில் அவர் சாயல் அடிப்பதாக எனக்குத் தோன்றுகிறது.

ம. பிரவீணன்

(பேரன்)

- 03.09.1938 -

ஒழுங்கின் வடிவம்

எனது மாமனார் திரு.செ. சிவசுப்பிரமணியம் அவர்களின் உடலும் உள்ளமும் இறுதி வரை வெள்ளையாகவே இருந்தன. எதையும் மறைத்துப் பேசும் பண்பு அவரிடம் இருந்ததில்லை. அவரது வாழ்வில் அவர் பொய் சொன்ன சந்தர்ப்பங்கள் மிக மிக அருமையாகவே இருந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

அவர் எப்போதும் வெள்ளை உடையில் காணப்படுவார் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். அதிபராகப் பாடசாலைக்குப் போய் வந்தபோது எந்த உடையில் இருந்தாரோ அந்த உடையை அவர் ஒருபோதும் மாற்றிக் கொள்ளவில்லை. 'சேட்' அணியக்கூடிய இடங்களுக்கு அணிந்து செல்வார். கோயில் போன்ற இடங்களுக்கு வேட்டியுடன் செல்வார். ஆனால் வெள்ளை நிறத்தில் மாற்றம் இருக்காது. வீட்டிலும் கூட அவர் சாரம் உடுப்பதில்லை. நிறம் நிறமான சேட்டுகள் போடுவதில்லை. வெள்ளையைத் தவிர வேறு எதிலும் அவருக்கு நாட்டம் இருந்ததில்லை.

பாடசாலையில் சமய பாடத்தில் அவர் எதைக் கற்பித்தாரோ அதன்படி ஒழுக்கத் தவறியதில்லை. தீபாவளி வருடப்பிறப்பில் புதிய ஆடை அணிய வேண்டுமென்று கற்பிக்கிறோமல்லவா? முதுமையிலும் அதைத் தவறாது செய்தார்.

உடையில் மட்டுமல்ல, எல்லாவற்றிலுமே அவரிடம் ஒரு ஒழுங்கு இருந்தது. அந்த ஒழுங்கை எதற்காகவும் மாற்றிக் கொள்ளமாட்டார். உணவு உண்கிற நேரத்தில் இருந்து படுக்கைக்குப் போகும் நேரம் வரை அந்த ஒழுங்கை அப்படியே கடைப்பிடிப்பார். திங்கட்கிழமை - சோமவாரம் - கீரிமலைச் சிவன் கோயிலுக்குப் போவது என்ற ஒழுங்கை - நாட்டில் ஊரடங்குச் சட்டம் இருந்த போதும் பல நாள் செய்தே முடித்தார். "இராணுவத்தினர் கண்டால் பிரச்சினை" என்று யாரும் சொன்னால் சிறு சிரிப்புடன் பேசாமல் போய்விடுவார். அல்லது, "கோயிலுக்குப் போறன் எண்டு சொன்னால் அவங்கள் ஒண்டும் செய்ய மாட்டாங்கள்" என்று சொல்வார்.

எந்த ஒரு சிறு விடயத்தையும் முன்கூட்டியே திட்டமிட்டுச் செய்யும் பண்பும் அவரிடம் இருந்தது. திருவெம்பாவைக் காலத்தில் விடிய மூன்று

மணிக்கு எழுந்து கோயிலுக்குப் போவதென்றால் தேவையான பொருள் எல்லாம் எடுத்து அடுக்கி மடித்து வைத்துவிட்டுத்தான் படுக்கைக்குப் போவார். திருவிழாக் காலத்தில் யாருக்கு எவ்வளவு தட்சிணை, யாருக்கு எவ்வளவு தட்டுப்பணம் என்பதெல்லாம் எழுதி, காசு மாற்றி ஒழுங்காக அடுக்கி எடுத்துக் கொண்டு போவார்.

உயிர்களிடத்தில் அன்பு மிக்கவர். தான் சாப்பிடுகிற ஒவ்வொரு நேரமும் "உச்சு" என்று நாயைக் கூப்பிட்டு அதற்கு ஒரு பிடி உணவு வைக்காமல் கோப்பை கழுவமாட்டார். அதேபோல வீட்டில் நிற்கும் ஆடு மாடுகளிலும் மிகுந்த அக்கறை காட்டுவார். 'அட்டை' போன்ற பிராணிகளைக் கூட யாரும் கொல்வதை அவர் விரும்புவதில்லை. "தீமை இல்லாத பிராணி, தட்டிக்கொண்டு போய் அங்காலை விட்டால் போயிடும்" என்று சொல்லுவார்.

தனது தனிப்பட்ட பாவனையில் உள்ள பொருள்களை (சீப்பு, பேணி, சாப்பாட்டுக்கோப்பை, சவர்க்காரம்) வேறு யாரும் பாவிப்பதை அவர் விரும்புவதில்லை. அப்படி உறவினர் யாரும் அதைப் பாவித்ததைக் கண்டால் தான் புதிது ஒன்று வாங்கிவிடுவார். சுத்தம், சுகாதாரம் தொடர்பாகத் தான் கற்பித்தவற்றையும் நடைமுறையில் செய்தார்.

தனது பேரளோ அல்லது பெறாமக்களோ பரீட்சை ஒன்றில் நல்ல பெறுபேறு பெற்றால் அல்லது போட்டி ஒன்றில் வெற்றி பெற்றால் சிறு அன்பளிப்பு அல்லது பாராட்டுக் கவிதை கொடுத்து உற்சாகப்படுத்துவார்.

கடவுளிடத்தில் அவருக்கு இருந்த நம்பிக்கை அபரிமிதமானது. அதனால் அவர் எந்தப் பிரச்சினை குறித்தும் அதிகம் அலட்டிக் கொண்டதில்லை. இறுதிக் காலத்திற்கூட ஓரிரு நாள்தான் படுக்கையில் இருந்தார். அதுவரை தனது வேலைகளைத் தானே செய்யும் ஒருவராகச் செயற்பட முடிந்தது. அவரது ஐனன நூற்றாண்டு வருடத்தில் அவரைப் பற்றி நினைப்பது பயனுள்ளது. கீரிமலை நகுலேஸ்வரர் பாதங்களில் அவர் அமைதி பெற்றிருப்பார் என்பதில் ஐயமில்லை.

கிருஷ்ணர் மகேந்திரராஜா

(மருமகன்)

வெண்மையே வழுவமாய்....

அது எழுபதுகளின் முற்பகுதி, அப்பாவும் அம்மாவும்கண்டியில் பணிபுரிந்த காலம்.நான் கண்டி கொன்வென்ரில் (Convent) பாலர் பாடசாலைக்குப் போன நேரம்.... இந்தக் காலப்பகுதியுடன் தொடர்புபட்டதாய் தான் பெரியப்பாவின் உருவத்தை முதலில் உணர்ந்து கொண்டதாய் ஞாபகம். அப்பா, அம்மா இருவருமே வேலைக்குப் போவதால் எனக்குத் துணையாக பெரியப்பாவும் வந்து கண்டியில் வசித்த குறுகிய காலப்பகுதி அது. பாலர் பாடசாலை முடியும் வரை வந்து காவல் நின்று என் கைபிடித்துப் பிரதான வீதியைக் கடந்து கண்டி - பேராதனை பஸ் ஏறி ரஜவத்தைக்குப் பெரியப்பாவுடன் போனது இன்றும் பசுமையாக மனதிலுள்ளது.

இவ்வாறு முதன் முதல் என்னைப் பாலர் பாடசாலைக்கு அழைத்துச் சென்றதும், பின்னர் 1977 கலவரத்துடன் நான் யாழ்ப்பாணம் வந்ததும் தரம் 4இல் மகாஜனாவில் சேர்ப்பதற்கு முதன் முதல் கூட்டிச் சென்றதும் அவர்தான். விழிசிட்டியிலிருந்து நீலாவத்தை - கொத்த கிணத்தடி - கொல்லங்கலட்டி அம்பனை என நடைப்பயணமாய் அது அமைந்தது. மேனி நடுங்கும் ஒரு அதிகாலைப் பொழுதில் சீராவலையால் நடந்து போய், கேணியில் குளித்து, கீரிமலைச் சிவன் கோயிலுக்குத் திருவெம்பாவைக்கு முதன் முதல் போனதும் அவருடன்தான். தான் தண்ணி கட்டும் சின்ன மண்வெட்டியால் மண் கரையாமல் மடகம் மாத்தி தண்ணி கட்டச் சொல்லித் தந்ததும் அவர்தான்.

இவ்வாறு எனது சிறுபராயத்தில் பெரியப்பாவுக்கு அருகில் தடம் பதித்து நடந்தபோதும் பாடசாலைக் காலத்தில் அதுவும் 80 களின் நடுப்பகுதியில் ஏற்பட்ட வீரியமான அரசியல் சூழ்நிலைகள் - அது ஏற்படுத்திய தாக்கம், போன்ற காரணங்களினாலோ என்னவோ பெரியப்பாவினது அதிமென் போக்கைப் புரிந்துகொள்ள முடியாமல் அவருடன் ஒரு இடைவெளி ஏற்பட்டது. எமது வீட்டில் இயங்கிய ரியூட்டரி, அதில் கற்பித்தவர்களின் பெயரிலுள்ள முதல் எழுத்தை (ஆங்கிலத்தில்) கொண்டு KTMS கல்வி நிறுவனம் என அழைக்கப்பட்டதைப் பெரியப்பா சிவன் கல்வி நிலையம் எனத் தூய தமிழில் மாற்றி அமைக்க முற்பட அவருக்குப் போட்டியாக அவர் அச்சடித்து ஒட்டிய பெயருக்கு மேல் மீண்டும் KTMS கல்வி நிலையம் என எழுதி ஒட்டியமைக்கு இந்தப் புரிதல் இன்மைதான் காரணம்.

எனிலும் பின்னர் 90களின் முற்பகுதியில் எமது ஊரில் ஏற்பட்ட இடப்பெயர்வு, நாம் அளவெட்டியில் வசித்த காலம், தினமும் நானும் பெரியப்பாவும் மட்டுமே பகல் பொழுதை அநேகமாக விழிசிட்டி வீட்டில், வளவில் எனக் கழித்த நாட்கள். நான் கொம்பனிக் கடையடி "பொன்மனையிலிருந்து" சைக்கிளிலும், பெரியப்பா அலுக்கைச் சந்தியடி வீட்டிலிருந்து கால் நடையிலும் காலையில் விழிசிட்டிக்குப் போய் பிற்பகல் வரை அங்கேயே நின்று பல வேலைகள் செய்து மாலையில் திரும்புவது வழமை. இன்று இடிந்த சுவர் மட்டுமே எஞ்சியுள்ள எமது விழிசிட்டி வீடு பெரியப்பாவின் உழைப்பில் கட்டியது. அவர் அந்த வீட்டை எவ்வளவு நேசித்தார் என்பதற்கு இறுதியாக இராணுவம் எமதுரை முழுமையாகக் கைப்பற்றும் நாள் வரை தினமும் அளவெட்டிக்கும் - விழிசிட்டிக்கும் அவர் நடந்தமை சாட்சி. அவ்வாறு அவர் அதிகம் நேசித்த வீடு, வயிரவர் கோவில், வாசிகசாலை, கீரிமலைச் சிவன்கோவில் என எல்லாவற்றையுமே போர் அவரிடமிருந்து அந்நியப்படுத்திவிட அளவெட்டி, இணுவில், கரவெட்டி மீண்டும் இணுவில் எனப் பல ஊர்களில் வாழ்ந்தபோதும் அந்தந்த இடத்துக் கோயில்கள், மக்கள் எனப் பெரியப்பாவினால் பழகவும் ஈடுபாடு காட்டவும் முடிந்தது. இறுதிவரை ஊரைப்பற்றியோ வீட்டைப்பற்றியோ வெளிப்படையாக அவர் அதிகம் அலட்டிக் கொண்டதாகவோ கவலைப்பட்டதாகவோ ஞாபகம்இல்லை. ஆனால் பெரியம்மாவுக்கும், ஆசையம்மாவுக்கும் கடைசிவரை அது ஒரு பெரிய தாக்கமாக, கவலையாகவே இருந்தது. இவர்களிருவரும் கீரிமலைக்கும், மாவிட்டபுரத்துக்கும் போகமுடியவில்லை, பிறகென்ன கோவில் என எந்தக் கோவிலுக்கும் போகவில்லை. மாறாகப் பெரியப்பாவோ கும்பழாவளைப் பிள்ளையார், சிவகாமி அம்மன், தச்சன்தோப்புப் பிள்ளையார் என எல்லாக் கோவில்களுக்கும் சகஜமாய்ப் போய் வந்ததற்கு அவரது அழகான ஆளுமை தான் காரணம்.

பெரியப்பாவின் கடைசிக் காலங்களிலும் அவருடன் இணுவில் ஆஸ்பத்திரி முன் வீட்டிற்கு வெளியே இருந்த சிறிய வீட்டில் ஒன்றாக இருந்ததும், குறிப்பாக இறுதி சில நாட்களில் அவருக்கான சில உதவிகள் செய்ய முடிந்ததும் மனதுக்கு நிறைவாக உள்ளது. எம்மைப் பொறுத்த வரையிலும் பெரியப்பா தனது பிள்ளை, பேரப்பிள்ளைகளுக்கு அப்பால் தனது பெறாமக்களுக்கும் பாதுகாவலராகவும் வழிகாட்டியாகவும் இருந்தார்.

விழிசிட்டிக்கிராமத்தையும் அதன் மக்களையும் பொறுத்தவரையிலும் கூடப் பல விடயங்களிலும் அவரின் ஆளுமை விரிந்திருந்தது. எம்மூரைப் பொறுத்தவரையிலும் அவர் சுப்பிரமணிய வாத்தியார் என அன்பாக அழைக்கப்பட்டார். விழிசிட்டிக்கிராமத்தின் ஆன்மாவாக நின்று அதனை வளப்படுத்தி, வழிநடத்தியவர்கள் சிலர். இவர்களில் அநேகர் பண்டிதர்களாகவும், பண்ணிசைப்பவர்களாகவும், உபாத்தியாயர்களாகவும் இருந்தவர்கள். அந்தச் சிலரில் சுப்பிரமணிய வாத்தியாரும் ஒருவர். இவர்கள் வகுத்த உபாயங்களும், இவர்களின் உழைப்பும் வயிரவர் கோவில், வாசிகசாலை, ஐக்கிய நாணயசங்கம், சங்கக்கடை எனக் கிராமத்தின் ஒட்டுமொத்த அசைவியக்கத்திலும் வியாபித்திருந்தது. இதனால்தான் ஒரு சின்னஞ்சிறிய ஊரில் எல்லாமே சிறப்பாக இயங்கின. அயலூரவர்கள் கூடச் சில தேவைகளுக்கு எம்மூரையே தங்கியிருக்க வேண்டியிருந்தது.

“வெள்ளை வாத்தியார்” – தெல்லிப்பழைப் பிரதேசத்தில் சிலர் அவரை அப்படித்தான் அழைப்பார்கள். உருவம் வெள்ளையெண்டதாலோ அல்லது உடையும் எப்போதுமே வெள்ளையெண்டதால் அப்படி ஒரு காரணப் பெயர் வைத்து அழைத்தார்களோ தெரியவில்லை. ஆனால் இவையிரண்டிற்கும் மேலாக அவரின் மனமும் வெள்ளைதான் என்பதை அவரருகேயிருந்து பணியாற்றியவர்களும், பழகியவர்களும் நிச்சயம் உணர்ந்திருப்பார்கள்.

பெரியப்பாவின் நிறம் அவரின் பரம்பரை அலகு சார்ந்தது. அவரின் இரத்தவழி உறவினர்கள் பலர் அவரை ஒத்தவர்களே. இன்றும் விழிசிட்டியில் வாழும் அவரது ஒன்றுவிட்ட சகோதரர்கள் பெரும்பாலும் பெரியப்பாவின் சாயலையுடையவர்களே.

பெரியப்பாவை எந்நேரமும் வெள்ளையும் சொள்ளையுமாகவே காணமுடியும். அவர் விரும்பியுடுத்தும் அந்த வெண்மை சார்ந்த உடை என்பது அவரின் ஒரே சீரான, ஒழுங்குமுறைக்குட்பட்ட வாழ்க்கை முறையினதும் அந்த அழகான ஆளுமையினதும் வெளிப்படுத்தல் களாகவே நோக்கப்படவேண்டும்.

இவை காரணமாகப் புறத்தோற்றத்தில் வெள்ளை வாத்தியாராக உருவகிக்கப்பட்டார். எனினும் அகரீதியாகவும், தனிப்பட்ட வாழ்விலும், பொது வாழ்விலும் அவர் வெள்ளையாகவே வாழ்ந்து காட்டினார்.

இன்று எமது இனம் சந்தித்த பின்னடைவுக்குக் காரணம் கற்பிக்க முனையும் அரசியல் விமர்சகர்கள் சிலர் அரசியல் இராசதந்திர நோக்கில் எல்லா விடயங்களையும் அல்லது முடிவுகளையும் கறுப்பு அல்லது வெள்ளை (Black or white) என்ற இரு பகுதிகளை மட்டும் அடிப்படையாகக் கொண்டு மேற்கொண்டமை அல்லது அவ்வாறான அணுகுமுறையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட செயற்பாடுகளே காரணமானது எனக் கூறுவதுடன் அந்தக் கறுப்பு வெள்ளை என்பவற்றுக்கிடையே சாம்பல் (Gray) என்ற ஒரு பகுதி (area) உண்டென்பதை நமது தலைமைகள் கவனத்தில் எப்போதுமே கொண்டிருக்கவில்லை எனவும் வாதிடுகின்றனர்.

ஆனால் பெரியப்பாவைப் பொறுத்தவரை எத்தனையோ அழுத்தங்களுக்கு மத்தியிலும் தனது குடும்ப வாழ்விலும், ஆசிரிய - தலைமையாசிரியப் பணிகளிலும், சமூக வாழ்விலும் வெள்ளை என்ற பரப்பில் மட்டுமே தடம்பதித்து நடந்தவர்.

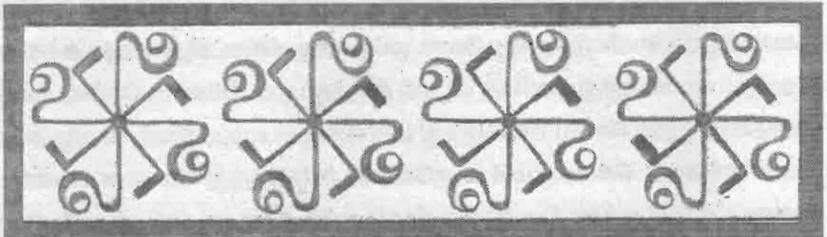
பெரியப்பாவினது உடை மட்டுமன்றி அவரின் ஒவ்வொரு செயற்பாடுகளுமே மிகவும் நேர்த்தியானவைதான். கொப்பியிலுள்ள அவரின் எழுத்துக்கள், கீரிமலை நாலாந்திருவிழாக் கணக்கெண்டால் என்ன? ஐக்கிய நாணய சங்கக் கணக்கெண்டால் என்ன? சதம் பிசகாமல் அவற்றை நேர்த்தியாகப் பேணும் முறை, கையில் சரி நாலு முழுவேட்டியில் சரி ஒரு சிறு கறை பிரளாமல் வேலைகள் செய்யும் பக்குவம் என்பன அவருக்கே உரிய தனித்துவமானவை.

பெரியப்பாவின் தனித்துவமான பண்புகளில் முதன்மையானது நேர்மையும் அந்த நிதானமும். அதிக மகிழ்ச்சியிலும் சரி மிக்க கவலையான நேரத்திலும் சரி பெரிய மன வெளிப்படுத்தல்களை அவர் ஒருபோதும்

காட்டியதில்லை. பெரியம்மா அவரின் பொது வேலைகள், சமூகப் பணிகள் தொடர்பாக என்னதான் குறை கூறினாலும் கோபப்பட மாட்டார். ஒரு செய்யுளில் அல்லது பாட்டில் பதில் கூறித் தனது மன உணர்வைத் தணித்துக் கொள்வார். ஆனால் தான் வரித்துக் கொண்ட பாதையிலிருந்து விலகமாட்டார். இவர்களைப் போன்ற மகத்தான மனிதர்களை இப்போதெல்லாம் காண்பதரிது.

பெரியப்பாவைப் போன்றவர்களின் நினைவுகள் எண்ணி முடியாதவை, எழுத்தில் அடங்காதவை. அவர்களின் வாழ்வு காலத்தால் அழியாதது. ஆண்டாண்டு காலமாக முன்னுதாரணமாகக் கொள்ளப்பட வேண்டியது.

சண்முகநாதன் ஜனார்த்தனன்
(பெறாமகன்)

- 10.09.1938 -

மறக்கமுடியாது

பிறந்த நாள் முதல் என்னைப் பொறுப்பேற்றுத் தங்கள் பிள்ளையாக வளர்த்தவர்கள் எனது மூத்த அக்காவும் (திருமதி செல்லமுத்து சிவசுப்பிரமணியம்) அத்தானுமே (திரு.செ. சிவசுப்பிரமணியம்) ஆவர். எனது தந்தையார் எனக்குப் பதினொரு வயதாக இருக்கும்போது காலமாகிவிட்டார். அதற்கு முன்னரும் அவர் சுகயீனமாக இருந்தார். அதனால் நான் அக்காவிற்குப் பிள்ளை போல் ஆனேன்.

அக்காவினதும் அத்தானதும் ஆதரவால் நான் விழிசிட்டி சிவஞானவித்தியாசாலையிலும் பின் தெல்லிப்பழை மகாஜனக் கல்லூரியிலும் படித்துக் கணிதப் பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியை ஆனேன். பலாலி ஆசிரியர் கலாசாலையில் நான் பயிலும்போது ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமையும் அக்கா ஏதாவது சிற்றுண்டி செய்து அத்தானிடம் கொடுத்து விடுவா. மாலை நாலு மணிக்குக் கலாசாலை விடுதிக்குச் சிற்றுண்டி வரும் என்று கட்டாயம் எதிர்பார்க்கலாம். அவற்றை நான் நண்பிகளுடன் பகிர்ந்து உண்ணும் காட்சி மறக்கப்படமுடியாது.

எனது முதல் நியமனம் வரணி மகாவித்தியாலயத்திற்குக் கிடைத்திருந்தது. மீசாலையில் ஒரு அறை எடுத்து நான் தங்கியிருக்க நேர்ந்தது. வார இறுதியில் வீட்டுக்கு வருவேன். ஒவ்வொரு திங்கட்கிழமையும் அக்காவும் நானும் காலை ஐந்து மணிக்கு வீட்டில் இருந்து புறப்படுவோம். தெல்லிப்பழைச் சந்திக்கு நடந்து சென்று அங்கிருந்து பஸ் எடுத்து, யாழ்ப்பாணம் சென்று அடுத்த பஸ் எடுத்துக் கொடிகாமம் வருவோம். அங்கிருந்து என்னை வரணிக்கு அனுப்பிவிட்டு அக்கா திரும்பவும் மீசாலையில் நான் தங்கியிருந்த வீட்டுக்குச் சென்று எனக்கு ஒரு கிழமைக்குத் தேவையான பொருள்களை அங்கு வைத்துவிட்டுத் திரும்பி வீடு வந்து சேர்வார். ஒவ்வொரு வெள்ளியும் மாலையில் அத்தான் தெல்லிப்பழைச் சந்தியில் எனக்காகக் காவல் நின்று பஸ்ஸில் நான் வந்து இறங்க என்னை வீட்டுக்குக் கூட்டிச் செல்வார். நான்

வரணி மகா வித்தியாலயத்தில் கற்பித்த மூன்று வருடங்களும் இது இப்படியே நடந்தது. அக்கா என்னைத் 'தங்கச்சி' என்று கூப்பிடுவார். அத்தானும் அப்படியே கூப்பிடுவார். அந்தத் 'தங்கச்சி' அவர்களுக்குப் பிள்ளையாகவே இருந்தநிலை இறுதிவரை தொடர்ந்தது.

எனது திருமணத்தை அவர்களே நிச்சயம் செய்தார்கள். மகன் ஐனார்த்தனன் பிறந்த காலத்தில் நான் மல்லாகம் மகா வித்தியாலயத்தில் கற்பித்துக் கொண்டிருந்தபடியால் வீட்டில் இருந்தே பாடசாலை சென்று வந்தேன். ஆனாலும் மகனை வளர்த்தது அக்கா என்று தான் சொல்வேன். சின்னக்காவும் (திருமதி. கதிராசிப்பிள்ளை சிற்றம்பலம்) எமது வீட்டிற்கு வரும்போது உதவிகள் செய்வார்.

நான் கண்டியில் கற்பித்த காலத்தில் மகன் சிறு பிள்ளையாக எங்களுடன் இருந்ததால் அவருக்கு உதவுவதற்காக அத்தானும் எங்களுடன் கண்டியில் வசித்தார். மகன் பிறந்தபோதும் நாங்கள் கண்டியில் தான் வேலை செய்தோம். மகளின் பிறப்பு நிறை 2 1/2 இறாத்தல் (1 1/4 கிலோ). அப்படி இருந்தபோதும் இரண்டு மாத முடிவில் நான் வேலைக்குத் திரும்பவேண்டிய கட்டாயம் இருந்தது. மகளை அக்காவுடன் விட்டுவிட்டு நானும் கணவரும் கண்டிக்குச் சென்றுவிட்டோம். விடுமுறைக்கு மட்டுந்தான் வீட்டுக்கு வருவோம். அத்தான், சின்னக்கா ஆகியோரின் உதவியுடன் அக்காதான் எனது மகனை வளர்த்தார். எனது மகன் அக்காவையே அம்மா என்று அழைப்பதும் என்னைக் 'கண்டி அம்மா' என்று அழைப்பதும் கூடச் சிறுவயதில் நிகழ்ந்தது. மகன் பிறந்த காலம் முதல் நாங்கள் இடமாற்றத்துக்கு முயற்சி செய்து ஆறு வருடங்களின் பின்னரே ஊருக்கு வர முடிந்தது. அதுவரை பிள்ளையை அவர்களே முழுமையாக வளர்த்தார்கள்.

தெல்லிப்பழையில் கூட்டுக் குடும்பமாக இருந்த நாங்கள் 1995இல் இடம்பெயர்ந்து கரவெட்டியில் இருந்தபோதும் அந்தக் கூட்டுக் குடும்பம் குலையாமல் பார்த்துக் கொண்டோம். பின்னர் கே.கே.எஸ். வீதி இணுவிலில்

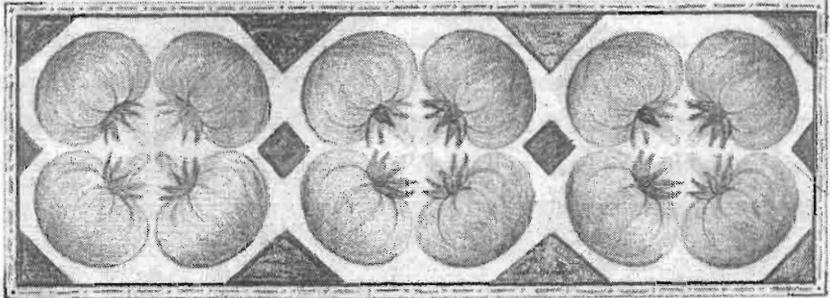
ஒன்றாக வாழ்ந்த காலத்தில் தான் அக்காவும் அத்தானும் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்தார்கள்.

அக்காவும் அத்தானும் திருமணம் செய்து நீண்ட காலத்தின் பின்னரே அவர்களுக்கு ஒரு மகள் பிறந்தாள் (திருமதி. கோகிலா மகேந்திரன்). அவள் பிறந்த பிறகும் நானும் அவளும் சகோதரிகள் போலவே வளர்ந்தோம்.

நான் இன்று ஓய்வூதியம் பெறும் நிலையில் இருப்பது அவர்கள் என்னைப் படிப்பித்து வேலைக்குச் செல்ல வழிகாட்டியதனால்தான் என்பதை ஒருபோதும் மறக்கமுடியாது. அவர்களது அன்பை எக்காலத்திலும் மறக்கவே முடியாது. அவர்களது ஜனன நூற்றாண்டு வருகின்ற இந்த வருடத்தில் அவர்கள் இருவரினதும் ஆத்ம சாந்திக்கு இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

திருமதி. தங்கம்மா சண்முகநாதன்

(ஓய்வுநிலை ஆசிரியை,
தெல்லிப்பழை மகாஜனக் கல்லூரி)

- 10.09.1938 -

அன்பும் பண்பும்

அன்புக்கு இலக்கணமாக விளங்கியவர் பெரியப்பாச்சி. பண்புக்கு இலக்கணமாக விளங்கியவர் பெரியப்பப்பா. இவர்களது வாழ்க்கை எமக்கெல்லாம் அன்பையும் பண்பையும் போதித்து நிற்கிறது.

எங்கள் பெரியப்பப்பா ஒரு வெள்ளை மனிதர். மாநிறமான தோல், விபூதி தரித்த நெற்றி. வெள்ளை வேட்டி, வெள்ளை நஷனல், சால்வை என வெளித்தோற்றத்தில் மட்டுமல்லாது அகமும் வெள்ளையானவர் எங்கள் பெரியப்பப்பா. அவரது நிமிர்ந்த நடை, நேரான பார்வை, புன்முறுவல் பூத்த முகம், அவரது நேர்மையின் துணிவுக்குச் சான்று.

புன்னகை பூத்த முகம், எல்லாரையும் அரவணைத்துச் செல்லும் பண்பு, எந்த ஒரு வேலையையும் திட்டமிட்டு அமைதியான முறையில் வெற்றிகரமாக முடிக்கும் திறன். இவையெல்லாம் எமது பெரியப்பாச்சியின் குணாதிசயங்கள்.

யாருமே பசித்திருக்கக்கூடாது என்பது பெரியப்பாச்சியின் பெரு விருப்பம். அவர் வீட்டிற்குச் சென்றால் அவர் கேட்கும் முதல் கேள்வி, "தம்பி சாப்பிட்டுவிட்டாயா? அல்லது பிட்டு இருக்கு, சாப்பிடுகிறாயா?" என்பதாகும். இந்த விருப்பத்தினாலேயே நேரத்தின் பெரும் பகுதியைச் சமையலிற்காகவும், சமையல் சம்பந்தமான வேலைகளுக்காகவும் செல்வழித்தார்.

எங்கள் வீட்டின் ஒவ்வொரு நிகழ்விலும் பெரியப்பாச்சியின் பங்கு நிச்சயம் இருக்கும். எனது தங்கை பிறந்தபோது அம்மாவுடன் ஆஸ்பத்திரியில் கூட இருந்தவர். ஆச்சி விபத்தில் கால் முறிந்திருந்த போது ஆஸ்பத்திரியில் கூட இருந்தவர். அதுமட்டுமல்லாது, அதன் பின்னர் வீட்டிலும் வந்திருந்து ஆச்சிக்கு உதவி புரிந்தார்.

பெரியப்பாச்சியுடன் பிறந்த பல சகோதரர்களில் நீண்ட காலம் வாழும் பாக்கியம் மூவருக்கு மட்டுமே கிடைத்தது. அந்த மூன்று சகோதரிகளும் சகோதர பாசத்திற்கு உதாரணமாகத் திகழ்ந்தவர்கள். எந்த எதிர்பார்ப்புமின்றி ஒருவருக்கு ஒருவர் உதவுவதில் சளைத்தவரல்லர். தங்களது திறமைகளையும் பலவீனங்களையும் அவர்கள் அறிந்திருந்தார்கள். எந்த வேலையை எடுத்தாலும் அதைத் திட்டமிட்டுச் செய்யும் திறமை அந்தச் சகோதரிகளிடம் மிகுதியாகவே காணப்பட்டது. மூத்தவரான பெரியப்பாச்சியின் மீது இளையவர் இருவரும் மிகுந்த மதிப்பும் மரியாதையும் கொண்டிருந்தனர்.

பெரியப்பா இறுதிவரை தேக ஆரோக்கியத்தோடு வாழ்ந்தவர். அதற்குக் காரணம் அன்றாடம் அவர் செய்து வந்த உடற்பயிற்சியே. நாங்கள் விழிசிப்டியில் இருந்த காலத்தில் அவர் அன்றாடம் அம்பனைச் சந்திவரை நடந்து சென்று வருவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். காலை உணவை முடித்தவுடன் வீட்டில் இருந்து புறப்படுபவர் அங்கு அன்றைய தினசரிப் பத்திரிகையை வாங்கிக்கொண்டு வீடு திரும்பும் வழியில் எங்கள் வீட்டிற்கு வருவார். எங்கள் வீட்டிற்கு வந்து தேநீர் அருந்திவிட்டுச் செல்வது அவரது வழக்கம்.

சிறு வயதிலேயே எனக்கு எதுகை என்றால் என்ன, மோனை என்றால் என்ன என்று புரியவைத்தவர் பெரியப்பா. அவர் சொல்லிக் கொடுத்த யாப்பிலக்கணங்களை வைத்துக் கொண்டு நான் எழுதிய 'தசாவதாரம்' என்னும் தலைப்பிலான கன்னிக் கவிதை இன்னும் என் மனதில் பசுமையாகப் பதிந்திருக்கிறது. எங்களுக்குத் தமிழ், சமயம் தொடர்பிலான விடயங்களைச் சொல்லித் தருவதில் மிகவும் ஆர்வம் கொண்டவர் பெரியப்பா. நான் சிறு வயதில் இருந்த பொழுது எனது பேச்சுப் போட்டி, கட்டுரைப் போட்டிகளுக்கான பிரதிகளில் அவரது பங்களிப்பு நிச்சயம் இடம்பெற்றிருக்கும்.

எமது கிராமத்தின் ஐக்கிய நாணய சங்கம், சனசமூக நிலைய நிர்வாகக் குழு என எல்லாச் சமூக சேவை நிறுவனங்களிலும் பெரியப்பாவின் பங்கு முக்கியமானதாக இருந்தது. இவரது நேர்மையும் நேர்த்தியான வேலையும் எமது கிராம மக்களிடத்தில் இவருக்கு ஒரு உயர்ந்த இடத்தைப் பெற்றுத் தந்திருந்தன.

இதன் விளைவாக அவர் பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கக் கிளைக்குழுத் தேர்தலில் போட்டியிட வேண்டும் எனப் பலர் வேண்டுகோள் விடுத்ததை அடுத்துப் பெரியப்பப்பாவும் போட்டியிட்டார். சேவல் சின்னத்தில் போட்டியிட்ட அவர் பிரசாரம் எதுவும் செய்யாமலே அதிக ஓட்டுகள் பெற்று வெற்றி பெற்றார்.

மார்கழி மாதப் பனிபடர் விடியற் பொழுதில் சீராவலை வெளியினூடாக அப்பாவுடனும், பெரியப்பப்பாவுடனும் கீரிமலைக்கு நடந்து சென்ற சந்தோஷமான திருவெம்பாவைக் காலங்கள். அந்தி சாயும்பொழுதில் பெரியப்பாச்சி ஆசையுடன் செய்து தரும் பலாக்காய்ப்பிட்டை ருசித்து ருசித்துச் சாப்பிட்ட அந்த அழகிய நாட்கள்.

பெரியப்பப்பா, பெரியப்பாச்சி, ஆச்சி மற்றும் ஏனைய உறவினர்களுடன் நாலாம் திருவிழாவிற்கு ஆயத்தம் செய்த ஆனந்தமான நாட்கள்.

இவை எதுவும் மீண்டும் கிடைக்காது என்ற உண்மை தெரிந்திருந்த போதும், அந்த அழகிய நாட்களை நினைத்துப் பார்க்கும் பொழுது கிடைக்கின்ற ஆனந்தம் அளவிட முடியாதது.

எங்கள் வாழ்க்கைப் படகின் கலங்கரை விளக்கங்களாக விளங்கி இன்று நகுலேஸ்வரப் பெருமானின் பாதார விந்தங்களில் சரணடைந்து பணிபுரியும் பெரியப்பப்பாவினதும் பெரியப்பாச்சியினதும் நினைவுகள் என்றும் எம் சிந்தையில் நிறைந்திருக்கும்.

மு. சதீஸ்பாலமுருகன்

பொறியியலாளர்,
அமெரிக்கா.

தூய்மையின் உருவங்கள்

தூய்மை, அன்பு இரண்டிற்கும் மறு உருவமாக வாழ்ந்து காட்டியவர்கள் தான் எங்கள் பெரியப்பா மற்றும் பெரியப்பாச்சி!

நெற்றியில் விபூதிக்குறி, வெள்ளை நஷனல், வெள்ளை வேட்டி, கையில் இரண்டு பை. இதுதான் பெரியப்பப்பாவின் தோற்றம். பெரியப்பாச்சி எந்நேரமும் சேலைதான் அணிந்திருப்பார்.

என் சிறு பராய முக்கிய நிகழ்வுகளில் இவர்கள் இருவரினதும் பங்கு முக்கியமானது. நான் பிறக்கும்பொழுது அம்மாவுடன் ஆஸ்பத்திரியில் இருந்தவர் பெரியப்பாச்சி. எனக்கு அன்னப் பிராசனம் செய்து வைத்ததுடன் எனது கல்வியைக் குருநாதர் கோயிலில் வைத்து ஏடு தொடக்கி ஆரம்பித்து வைத்தவர் பெரியப்பப்பா.

விழிசிட்டியில் இருந்து இடம்பெயர்ந்து வந்து இணுவிலில் வாழ்ந்த காலப்பகுதியில் இவர்களுடன் பழகிய ஞாபகங்கள் என் மனதில் இன்னும் இனிமையாகப் பதிந்திருக்கின்றன. நாங்கள் இணுவில் துரைவீதியில் உள்ள ஒரு வீட்டிலும், பெரியப்பாச்சி அவர்கள் இணுவில் ஆஸ்பத்திரிக்கு முன்னால் உள்ள ஒரு வீட்டிலும் வசித்து வந்த நேரம். அந்த நாட்களில் ஆச்சி அடிக்கடி பெரியப்பாச்சியைப் பார்க்கச் செல்வது வழக்கம். நானும் அப்போது ஆச்சியுடன் கூடச் செல்வேன். அந்தக் காலப்பகுதியில் பெரியப்பாச்சியின் உடல்நிலை நன்றாக இருக்கவில்லை. (1998 - 1999) ஆச்சியும் பெரியப்பாச்சியும் நீண்ட நேரம் உரையாடுவார்கள். சில சமயங்களில் சின்னம்மாவும் இணைந்து கொள்ளுவார். பிறந்த நாள், வருஷப்பிறப்பு, தீபாவளி போன்ற விசேஷ தினங்கள் வந்தால் சிறுவர்களாகிய எங்களுக்கு எல்லாம் அன்பளிப்புத் தருவது அவரது வழக்கம். உடல் இயலாத நிலையில் இருந்த பொழுது கூட அவர் இந்த வழக்கத்தைக் கைவிடவில்லை. ஒரு சிறிய பண்பையில் காசு வைத்திருந்து எடுத்துத் தருவார்.

பொறுமையாக மற்றவர்களின் பிரச்சினையைக் கேட்டு ஆலோசனை வழங்குவதில் பெரியப்பாச்சி வல்லவர் என்று அம்மா அடிக்கடி சொல்லுவார். தமது குடும்பத்தினருக்கு மட்டுமல்லாமல், ஏனைய உறவினர்களுக்கும் அயலவர்களுக்கும் பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வுகளை வழங்கித் தனக்கென ஓர் உயர்ந்த இடத்தைப் பெற்றிருந்தார் பெரியப்பாச்சி.

பெரியப்பப்பாவிடம் நான் பார்த்து வியந்த விடயங்களில் ஒன்று எந்த விஷயத்தையும் புன்னகையுடன் கையாளும் திறமை. இவர் கோபப்பட்டு நான் பார்த்ததே இல்லை. அவரிடம் சிறிது காலம் சமயம், தமிழ் படிக்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. என்ன தவறு செய்தாலும் சிரித்த முகத்துடன் தவறை அன்பாகச் சொல்லிப் புரிய வைப்பார். எனது அம்மா என்னைக் கண்டிக்கும்போது, "அவள் சின்னப்பிள்ளை, அப்படிப் பேசக்கூடாது" என்று அம்மாவிடம் சொல்வார்.

யாராவது பெரியப்பப்பாவிடம் கோபமாகப் பேசினால், அவர் பதிலுக்குக் கோபப்படாமல் தனது கருத்தை நாகுக்காக ஒரு கவிதையில் புன்னகையுடன் கூறிவிட்டுச் சென்றுவிடுவார்.

இவர்கள் இருவரும் கீரிமலை நகுலேஸ்வரப் பெருமான் மீது அளவில்லாத பக்தி கொண்டவர்களாதலால், நகுலேஸ்வரர் பாதம் அமர்ந்து எங்களை வழிநடத்துகிறார்கள் என்பது எனது நம்பிக்கை.

திருமதி. பாணிதி குகன்
கணனி வடிவமைப்பாளர்
நியூஸிலாந்து

வந்தனோபசாரப்பா - 1

மாணவர் நாம் கூடியே
மாண்புடனே நாடியே
மகிழ்ந்தே துதிகள் கூறி
வந்தோ மிங்கு வந்தனம் - ஓ
ஓ... ஓ... தந்தனம்.

சிறந்த தெல்லி கிழக்கினிலே திகழ்ந்திடும் - சைவச்
சீர் மிகுந்த பாடசாலைத் தாயகர்
நினைவு விழா தனிற் றலைமை தாங்கிட - வந்த
நேர்மை, அன்பு, நிறைகுணங்கள் உடையோய்.

கின்சொலுடன் வந்தவரை ஏற்றுமே - மிக்க
கிதமான உபசரணை கியற்றிடும்
நன்மையுறு தலைவருக்கு அமைந்தாற்போல் - வாழும்
நாயகியா மம்மை யார்க்கு நலமுடன்

சைவக்கலை, தமிழ்க்கலைகள் கற்றுமே - நல்ல
பண்டிதை யாம் பட்டந்தன்னைப் பெற்றுமே
சைவத்தொண்டு தமிழ்த்தொண்டு செய்திடும் - மிகு
சத்தியம் சேர் சத்தியதேவி அம்மைக்கும்.

(1964)

வந்தனோபசாரப்பா - 2

பாலர் நாங்கள் பண்புடன் வந்து
பணிந்து ஈசன் மாதம் நினைந்து
சீலமார்ந்த சிந்தையுவந்தே
செம்மை சேர்ந்த வந்தனம் தந்தோம்.

உன்னும் அறிவில் உயர்ந்திருப்போயே
உயர்ந்த பதவி வகித்திருப்போயே
கல்வித் தலைமை தாங்கிடுவோயே
காவின் மலர் போற் களிப்பருள் வாயே

பிஞ்சு முகத்தின் பிள்ளைகள் சேர்ந்தே
பேசல் மடல் ஆடல்கள் கண்டே
எஞ்சல் தில்லா ஆனந்தம் கொண்டே
ஏற்ற மரிசில் அளிக்க வந்தோயே.

ஈன்ற தாய்போல் ஏய்ந்த தமிழும்
எமது சைவ சமயமும் வாழ
உடலை யொறுத்து முயர்வாய்க் காப்போம்
உதய வேந்தே ஏற்றருள் வாயே.

வேண்டலேற்றே விருப்புடன் வந்தே
விழாவுஞ் சிறக்க வேண்டுவென் றெண்ணும்
கற்றோர் மற்றோர் பேருழையாளர்
மெரியோர் யார்க்கும் வந்தனம் தந்தோம்.

(1963)

சிறுவர் பாடல் - 1

பட்டம் பறக்குது

பட்டம் பறக்குது பட்டம் பறக்குது
பார்க்க வாடும் தம்மி தங்கையரே
எட்டு மூலைப் பட்டம் என்னுடைய பட்டம்
ஏறி நின்றாடுது யாரும் யாரும்.

கொக்குப் பட்டமது கோமதியின் பட்டம்
கொண்டு வாருமதை ஏற்றிடுவோம்
பக்குவமாயதைப் பாலன் பிடித்திடப்
பரந்தாமன் நூல்பிடித் தோட்டுமே.

வாடைக் காற்று இப்போ வாய்ப்பாக வீசுது
வண்ணப் பட்டம் பல பறக்குதங்கே
கோடைக்காலம் வரச் சோழகம் வீசும்
கொடிகளை ஏற்றிட வாடும் இங்கே

என்னுடைய பட்டம் விண்கட்டி விட்டதால்
கிரைந்து கொண்டு நின்று ஆடுதங்கே
கின்று இருள் வர வலித்து கிறக்கியே
கின்பமாய் வீட்டுக்குச் சென்றிடுவோம்.

- முரசொலி 27-01-89.

சிறுவர் பாடல் - 2

தேரில் வாறார்

பெருமாக்கடவைப் பெருமான்

தேரில் வாறார் யாரும் யாரும்

ஒரு மா மரும்பு உடைய ஐயன்

ஒளி கொள் தேரில் வாறார் யாரும்

அனைமா முக அப்பன் இன்று

அழகிய தேரில் வாறார் யாரும்

பாணை வயிற்றுப் பெருமான் இன்று

பக்தர்க் கருளத் தேரில் வாறார்.

விக்கினாங்கள் தீர்ப்பார் இன்று

வீரமுடனே நேரில் வாறார்

துக்க மெல்லாம் போக்க இன்று

தூய தேரில் ஏறி வாறார்.

ஐந்து கரத்து ஐயன் இன்று

அணிகொள் தேரில் ஏறி வாறார்

தந்தி முகத்தோன் தாவர்கள் எங்கள்

தலையிற் சுடியப் போற்றுவோமே.

பக்தர் யாவரும் வாரீர் ஐயன்

பாதம் தொழுவோம் சேரீர் சேரீர்

பக்தியோடு தொழுவார் யாவம்

பஞ்சாய்ப் பறந்து போகும் தானே.

சிறுவர் பாடல் - 3

எங்கள் வீட்டு நாய்

கறும்பு நிறத்தில் வெள்ளை மறையன்

எங்கள் வீட்டு நாய்

கலைத்துப் பிடிக்கும் கோழி முயல்கள்

எங்கள் வீட்டு நாய்

விமன் என்று நாமழைக்கும்

எங்கள் வீட்டு நாய்

வீரம் அதிகம் உடையதாகும்

எங்கள் வீட்டு நாய்

வேற்று மனிதர் தம்மைக் கண்டால்

எங்கள் வீட்டு நாய்

வெள் வெள் என்று சத்தமிடும்

எங்கள் வீட்டு நாய்

நாம் கொடுக்கும் உணவுக்காக

எங்கள் வீட்டு நாய்

நன்றியுடன் வாலை ஆட்டும்

எங்கள் வீட்டு நாய்.

- முரசொலி 15-01-89

கூட்டுறவுக்கும்மி

கும்மியடி பெண்ணே கூட்டுறவின் பயன்

கூறிக் கும்மியடியுமடி

கூட்டுறவுதானே நாட்டுயர்வு என்று

கூறிக் கும்மியடியுமடி.

ஒன்று பட்டால் நல்ல வாழ்வு உண்டாகுமே

ஒற்றுமை நீங்கிற் நாழ்வு வருமே

இந்த உபதேசம் எந்த மனிதர்க்கும்

ஏற்ற அறிவுரை தானல்லவோ

அடம்பன் கொடிதானும் திரண்டால் மிடுக்கென

அய்ந்த அறிவினர் கூறிய் போந்தார்

சிறிய துகும்புகள் சேர்ந்து விட்டாற் கரி

கட்டிடும் கயிறு மாகிடுமே

நேர்மையும் உக்கமும் நிச்சயம் வேண்டுமே

நிதான புத்தியும் இருத்தல் வேண்டும்

நல்லவர் சேர்ந்திடில் நன்மைகள் வந்திடும்

அல்லவர் சேரின் அழிவுண்டாமே.

மரவேலை நகைவேலை மட்டாண்டம் செய்திடல்

இரும்பு வேலையோ டிணைய தொழில்

கீழ்ப்பி தன்னிலே இன்பமுற்றிடவே

ஐக்கிய மாகவே ஆற்றுவோமே.

சீரிய தொழிலாகும் சேலை நெசவுடன்

யாவரும் போற்றும் உழவு தொழில்

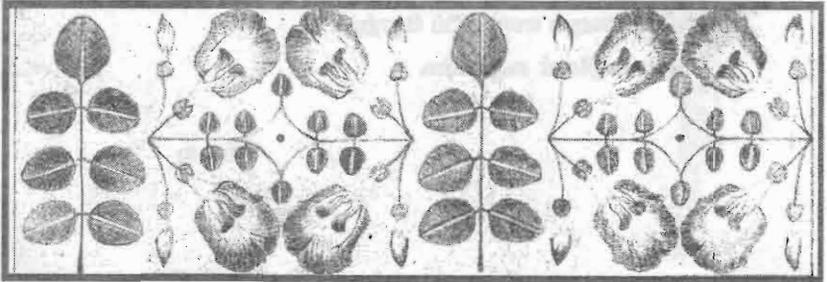
பன்னவேலை பணங்கட்டி செய்தல் எல்லாம்

கூட்டுறவாகவே ஆற்றிடுவோம்.

உயர்களில் ஒவ்வொரு பல நோக்குச் சங்கங்கள்
உத்தமமாக இருத்தல் நன்று
வாங்கலாம் விற்கலாம் நல்ல விளை பொருள்
வழங்கலாம் முற்பணம் வாழ்வு வரும்.

கோழி வளர்க்கலாம் கூட்டுற வாகவே
கொற்ற மடையலாம் நிச்சயமாய்
ஆழி கூழுலகில் அனைவருமே யிதை
அனுசரித்தால் மிக நன்மையாமே.

கள்ளக் கணக்குகள் வைத்திருத்தல் பாவம்
உள்ளூக்கிருந்து உறிஞ்சல் துரோகம்
வெள்ளை யுள்ளமுடன் கள்ள மில்லாமலே
எள்ளரு முறையினில் சூயங்குவோமே.

- 28.05.1938 -

சுகாதாரப் பாடல் - 1

தொற்று நோய்கள் பற்றியு மேற்ற
பாதுகாப்புப் பற்றியு முற்றும்
கற்றுக் கற்றுப் பற்றுதலற்ற மனிதரே - இவர்
மள மள வென்று மறந்து போகும் மனிதரே.

சின்னமுத்து கொப்புளிப்பானும்
குக்கல் தொண்டைக் கரப்பனும் காசும்
உற்ற காற்றாற் பற்றுவு தென்று
குற்ற நீங்கக்கற்றவர் சொல்வர்.

வயிற்றுளைவாலே வருந்துறார்- நெருப்புக்
காய்ச்சலாலே கலங்கிறார்
தங்கிடு மீயாற் பரவிடும் - இவை
தண்ணீராலும் பரவிடும்.

ஒடையில் வளரும் தாமரைப்பு - என்று
ஒளியுடன் விளங்கும் உடம்பினைப் பூமி
மீதில் எவரும் எண்ணிப் போற்ற
என்று வழிகள் கூறுவமே.

(1964)

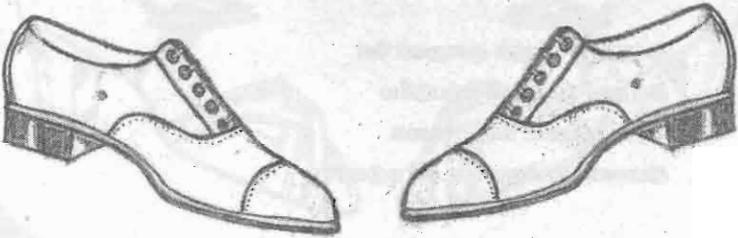
சுகாதாரப் பாடல் - 2

பகருவோம் நாமே தொற்று நோய்களின்
பாதுகாப்பினைப் பற்றிய செய்தி

என்ன நோய்கட்கும் இயைந்திடு முறை
இயம்புவோமிப்போ ஏற்றினேரே

நோய் அணுகினாரைத் தூரத்தே வைத்தல்
செளக்கிய சேவை யாளர்க் குரைத்தல்
தொற்று நீக்குதல் தொடர்பை நீக்குதல்
தடை மருந்து யாய்ச்சல் தகுதியாகுமே.

(1964)

- 18.12.1937 -

சுகாதாரப் பாடல் - 3

கோலமார் யாவாடை கட்டி
குறுகுறு குறுநடை தானடந்து
பால் பால் பால் யோற்சிரிக்கும் பைண்ணே
பாடசாலை செல்லும் பைண்ணே

உன்னுடலினிலே அன்பில்லையோ
உலகில் வாழ மனமில்லையோ
நல்ல உணவுகள் எவை என்று
நயந்தே சொல்வோம் கேளுமடே.

பருப்பு கிறைச்சி பால் வெண்ணெய்
பகரும் புரத உணவுகளாம்
ஈரல் முட்டை கிவைகளெல்லாம்
சேய்க்கும் தாய்க்கும் தேவை பைண்ணே!

நன்றே கல்சியம் யொஸ்பரசு
என்றும் எலும்பு பல்வளர
தயக்கம் இன்றிச் சாப்பிடுக
தயிர் பால் கிடை வகை வெண்ணெய் வகை

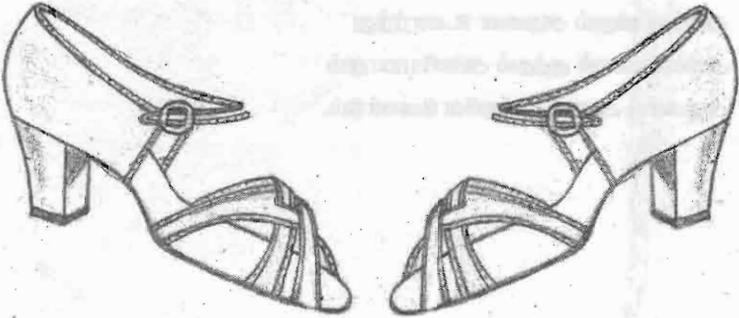
இரும்புச் சத்துக் குறைவாலே
இரத்தச் சோகை ஏற்படுமே
ஈரல் முட்டை கீரை வகை
கிவைகளெல்லாம் உண்டிடுவாய்.

உயிர்ச்சத்து ஏ பி சி டி ஈ
உள்ள உணவுகள் உண்போமே
உடலம் வளரவும் உறுதுணையாய்
உற்ற சுகமும் தந்திடுமே.

கோதுமை அரிசி சோளமுடன்
குரக்கன் கிழங்கு தேன் சீனி
கொடுக்கும் சக்தி உடம்புக்கே
இவை கூறும் காயோவைதரேற்றே.

வெண்ணெய் இறைச்சி நெய்யினுடன்
எண்ணெய் முட்டை தேங்காய் நெய்
கடலை இலுப்பை நெய் வகைகள்
காக்கும் கொழுப்பைத் தந்திடும்.

கிழங்கு தானியம் பருப்புடனே
கீரை காய்கறி மீன் இறைச்சி
தேங்காய் சர்க்கரை மால் பழங்கள்
தினமும் உண்டிட வேண்டும் பெண்ணே!

- 18.12.1937 -

சுகாதாரப் பாடல் - 4

பகருவோம் நாமே- பற்பல நோய்கள்
பரவிடாமலே பார்த்திடும் வகை
நோயற்ற வாழ்வே குறைவற்ற செல்வம்
என்னும் வாக்கியம் என்றும் எண்ணுவோம்

வெள்ளம் வருமுன்னே அணைகட்டி வைப்போம்
வேலி யோடுவோம் பயிரைக் காத்திட
மேதினி மீதில் நோயணுகாமல்
மேலான தடை மருந்துகள் செய்வோம்

காலனைப் போல்வதோர் காச நோய் வந்தால்
கக்கிக் கக்கியே கலங்க வேண்டாமே
பிசிசி யாய்ச்சல் வயரிதும் நன்மையே
பேணுவோமிறைப் பெருவிருப்போடே.

அம்மை நோயானது அணுகுமே யானால்
ஆபத்து வரும் அதனை உணர்ந்து
அம்மைப்பால் குத்தல் அவசியமாகும்
ஆதலால் ஆரும் ஆற்றவே வேண்டும்.

(1965)

சுகாதாரப் பாடல் - 5

மாநில மீதுள்ள மாந்தர்களே - நாங்கள்
மகிழ்வடன் கூறுதல் கேட்டிடுவீர்
சுற்றாடலெல்லாம் சுகவழியில் நின்றால்
புற்றாதே நோய்கள் பறந்தோடுமே.

மலசலகூடத்தில் மலசலம் யோக்குதல்
மாட்சிமையுள்ள முறை யாமே
காமாளை யாதிய நோய்கள் பரவாமல்
காத்திடவும் நல்ல வழியாமே

நாடோறும் குப்பையைக் கூட்டி அகற்றியே
நல்ல குப்பைத் தொட்டி சேர்த்திடுவீர்
பக்குவமாகவே சேர்த்து வைத்து வந்தால்
பயிருக்கும் நல்ல உரமாமே.

சுத்தமான நீரை நித்தம் பருகுவீர்
சுகத்திற்கு நன்னீர் ரவசியமே
காய்ச்சி ஆறவிட்ட நீரினை நாளுமே
கணக்காய்க் குடித்திடல் நன்றாமே.

காற்றும் வெளிச்சமும் கணக்காக வந்திட
ஏற்ற வகையினில் வீடமைப்பீர்
மேட்டினில் வீட்டினைக் கட்டுதல் நன்றாமே
ஓட்டுவீர் ஈ நுளும்பெலிகளையே.

சத்துள்ள உணவினைச் சாப்பிட்டு வந்தாற்றான்
சவுக்கியமாக நாம் வாழ்ந்திடலாம்
நித்தமும் சுத்தமாய் நிறையுணவுண்டிடல்
சத்தியம் நன்மையைத் தந்திடும்

பால்முட்டை மீனெண்ணெய் ஈரலோடு வெண்
பய்யாசி தக்காளி மாம்பழமும்
முருங்கையிலை கரட் கிழங்குடன் வல்வாரை
முதலியவற்றில் 'ஏ'ச் சத்துண்டிடும்.

தவிடுள்ள அரிசியும் பருப்புடன் கோதுமை
தயிர் ஈரல் பால் நொதி மாமைற்றும்
கிழைச்சி முட்டை கிலைப்பசளி வாழைக்காயும்
கிவற்றினில் உண்டு 'மி' உயிர்த்தசத்தாமே.

நெல்லிக்காய் பய்யாசிப் பழுத்தூடன் தக்காளி
எல்லோரும் போற்றும் எலுமிச்சையும்
மரமுந்திரி கொய்யா மாண்புறு தோடை
பழவகை கீரை 'சி'ச் சத்துணவாம்.

மஞ்சள்கரு வெண்ணெய் மீனெண்ணெய் பால் ஈரல்
மாட்சிமையுள்ள 'டீச்' சத்துணவாம்
சூரிய வெளிச்சம் தோலிற் படுவதால்
தோன்றுமே சிச்சத்து எம் மூலம்பில்

வீட்டு விபத்துக்கள் ஏற்படாத வண்ணம்
நாட்டமாய்க் காத்திடல் நன்மையாமே
முதலுதவி முறை முன்னே தெரிந்திடில்
மோசம் வராமலே காத்திடலாம்.

சுகாதாரப் பாடல் - 6

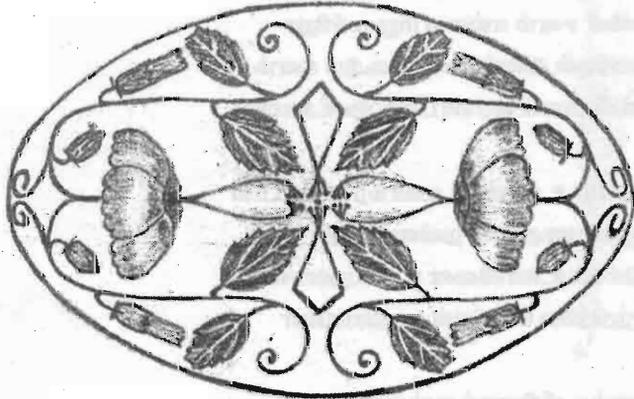
இராகம் : பந்துவராளி

தாளம் : ஆதி

எழுபிற்பும் தீண்டா - தீயவை பழியிறங்காப்
பண்புடை மக்கட் பெறின் - நிசமே

பன்றி பல குட்டி பயந்ததினா லேது பயன்
ஒன்றமையாதோ கரிக்கன்றோ தெனவே ஓதினரே

ஆண்டுக்கொரு பிள்ளை அடுக்காகப் பெற்றிடுதல்
அறிவுடைமை யாகுமா அபத்துத் தானல்வா
மூன்றாண்டு இடையீடு அவது வேண்டாமா
முன்னோர்கள் கூறிய முதுமொழி பொய்யாமோ.

- 05.02.1938 -

சுகாதாரப் பாடல் - 7

கண்ணே வருவாய் கதை சொல்லுவேன்
இன்னலெல்லாம் நீங்கும் வழி இசைத்திடுவேன்
நலம் பெறுவாய் சுகம் பெறுவோம்
குடும்ப நலத்திட்ட நிலையம் சேருவோம்.

இச்சைக்கும் இடரில்லாமல் இடங்கொடுக்க
வெச்சிடும் கட்டுப்பாடும் தானிருக்க
கன்னல் மொழி மைந்தரும் தான் பிறக்க
இன்னல் மட்டும் உள்ளத்திலே புகாதிருக்க

தத்தித் தத்தி நடந்திடும் மயிலே - நீ
திக்கித் திக்கிப் பாடிடும் குயிலே நீ
கொஞ்சிக் கொஞ்சி அணைத்திடும் மிடியே நீ
அஞ்சி அஞ்சி விழாதே அடிமேலே

உனக்கென்ன எனக்கென்ன என்றிருந்தால்
உலகின் சனம் எல்லை மீறாமன்றோ
ஓராண்டில் இலங்கையில் கூடும் சனம்
உண்மையாய் இரண்டரை இலட்சமாமே

நாலுபேர் உண்பதை எண்மர் உண்டால்
நல்லுணவாகுமோ நன்மையதோ
சத்தில்லா உணவினை உண்பதனால்
சார்ந்திடுமே சோம்பல் தகுதியாமோ

அளவுக்கு மீறினால் நஞ்சாமே
அரிய அமிர்தமும் தானென்றோ
முன்னோர் கூறிய முதுமொழியை
வொன்னே நாம் மறந்திலவாமோ? சொல்.

கும்மிப்பாடல் - 1

பன்னிருகை வேலனடி
பாலனிவன் தானம்மா
பாலனிவன் ஆயிடினும்
மேலோனிவன் காணம்மா

மூன்றாம் பிறையின் முட்டகற்றி
முன்னே சடையில் ஏறவைத்து
மான்குட்டி தாங்கும் கையுடைய
கோன் குட்டி அல்லவா வேல்முருகன் அந்தக்
கோன் குட்டி அல்லவோ வேல்முருகன்

வேறோர் தெய்வத்தைப் போற்றவில்லை
மாறாய் நாம் ஒன்றும் தூற்றவில்லை
என்றும் கோயிலை நோக்கிச் சென்றோம்
எம் பசும் நீக்கியே காத்தருவ்வாய்

எந்தாய் என்றுமே ஏத்திடுவோம்
கந்தா என்றுமே கதறிடுவோம்
சிந்தா குலமெலாம் தீர்த்திடுவான்
தித்திக்கும் முத்தியும் தந்திடுவான்

நீலமயில் மேல் ஏறிடுவான்
கோலக் குறத்தியுடன் வருவான்
நம்பினோ மென்றுமே கைதொழுவாய்
நம்பிக்கை யாகவே கை கொடுப்பான். (பன்னிருகை)

(1965)

கும்மிப்பாடல் - 2

செங்கையில் வேலோடு சேர்வானடி - எமைச்
சேரும் வினைகள் ஓடுமடி
எங்கு நிறைந்து வொங்கிவிளங்கும்
ஈசன் மகன்தனை ஏத்துமடி

கண்ணிலிருந்து பிறந்தானாம் - ஓடு
கன்னியர் தம்மை மணந்தானாம்
கங்கையுடனே பிறை தாங்கிடுமீசன்
காதிஸுபதேசம் செய்தானாம்
சிங்கத்தை வென்ற குமரனாம்
தங்கத்தை ஒத்த வடிவனாம்
மங்கை மகிழ, மாங்கனி வாங்க
மாமயில் கொண்ட முருகனாம்

யோரிடும் கூரை அழித்துமே - நல்ல
யோத முறவே ஆக்கினோன்
தேவ நாட்டின் தலைவனாகத்
தேவேந்திரனை நிறுத்தினோன்
அன்பு நிறைந்த அண்ணலாம்
ஆளப்பிறந்த வள்ளலாம் - நல்ல
இன்ப மெய்தி நாங்கள் வீட்டில்
எய்த வந்து அருளுமோ

தேரிடும் ஞான உருவமாம் - கந்தன்
தேவ குஞ்சரி தலைவனாம்
பழைய மாட்டின் தலைவனான
பரமனின் அன்புக் குமரனாம்
மாண்பு நிறைந்த மாலையோ
மதிக்கத் தகுந்த கதிரையோ - மிக
தேவ முருகன் வாழும் கோயில்
சேர்ந்து மகிழ்ந்து வணங்குவோம்.

கும்மிப்பாடல் - 3

அன்புள்ளத் தோடமுதே
ஆசையிலுன்றனையே - நாம்
அண்டுவதேனோ வென்றால் - எமக்
காதர வொன்றிலையே
மன்னுயிர் யாவையுமே
மண்மிசைக் காப்பவனே - நாம்
இன்னல்கள் எய்திடாமல் - நீ
இன்னருள் புரிகுவையே
தவம் தவம் பேணாத் தன்மையினோர்
சுகம் சுகம் காணார் உண்மையாகவே
பச்சை மயிலின் மேற்பவனி வருவதை
இச்சை தீரவே என்று காண்பமோ
கண்ணன் மருகனே கால காலனாம்
அண்ணல் மைந்தனே அண்டி நின்றோமே
நலம் நலந்தானே நீயிருந்தால்
சுகம் சுகம் தானே நினைவிருந்தால்
உடல் மெலிந்தது உணர்வுழிந்தது
நடை தளர்ந்தது நானழிந்தது
இன்னும் என்னதான் எய்தவேண்டுமோ
மன்னா நீயெய்மை மறக்கலாகுமோ
உனக்கொரு கோயில் செய்து வைத்தோம்
எமக்குள்ளே தானே எய்தவைத்தோம்
பருவம் யார்த்துமே யாதம் நல்குவீர்
யாவம் யாவையும் நீக்கம் செய்குவீர்
ஒருவர் சொல்லையும் இனிமேல் கேட்பமோ
முருகன் வந்துமே முன்னே நின்றாலே.

கும்மிப்பாடல் - 4

ஆயிரம் நாக்கள் இருக்கட்டுமே
ஆயிரம் பாக்கள் பாடட்டுமே
அவன்றன் பெருமையை அளந்திடலாமோ
சொல் சொல் சொல் தோழி

நன்றே யாதம் இன்றே சூடல்
இன்றே வாழ்வின் நீதி
இன்றாய்ச் சேர்ந்து நின்றே பாடும்
பண்பே எங்கள் சோதி

தெய்வ நாயகி ஒரு பாகம்
வள்ளி நாயகி மறு பாகம்
மயின் மிசை ஏறும் மன்னனைக்காண
வா வா வா தோழி

தேனும் தினையும் தின்றாரே
பானம் வேண்டும் என்றாரே
தவறு செய்யேனே அருகினில் வந்தே
நில் நில் நில் என்றார்.

உறுமோ கருணை

தெய்வ அருளினைத் தேடிட எண்ணி
மனிதனை மனிதன் பலி கொடுத்திட்ட
காலமும் இருந்து கழிந்து போயிற்று
மனிதனை மனிதன் அடிமை யாக
வாங்கி விற்ற காலமும் யோச்சு
அந்தக் கால மனிதரை அறிஞர்
காட்டு மிராண்டிகள் என்றே கழறுவர்
இரண்டா முலக யுத்தத்தின் பின்
உலகம் சிறிது அறிவு பெற்றது
வல்ல அரசுகள் வளமுறச் சேர்ந்து
வகுத்துக் கொண்ட மனித உரிமைச்
சாசனம் தன்னை சற்சனர் யாவரும்
நல்லன என்றே நலமுடன் ஏற்றனர்
சட்டங்கள் பல வகுக்கப்பட்டன
மனித உரிமைகள் மதிக்கப் பட்டன
என்று மகிழ்ந்து இருந்திடும் வேளையில்
நீறு புத்த நெருப்பும் யோல
வீறு கொண்டமும் வேதனைச் செயல்கள்
தோன்றி எழுவதைத் துயருடன் பாரக்கிறோம்
பெரும் பான்மையெனப் பேசிடும் மக்கள்
சிறு பான்மையரை அடக்கி ஆண்டிட
முனைந்து நிற்பது முடிவ தாயில்லை
இலங்கை என்னும் எங்கள் நாட்டில்
புத்த பெருமான் யோதனை தன்னை
மெத்தவே போற்றும் மேன்மையோ வரனச்
செய்யிடும் தலைவர்கள் செய்திடும் அந்திகள்
செய்யிட முடியுமோ சிந்தையி லடங்குமோ?
வொம்மர் விமானம் பொழியுது குண்டு

அவ்ரோ சகடையும் சேர்ந்து வொழியுது
 கட்டிட மெல்லாம் தரைமட்ட மாகுது
 கோயில்கள் குடிமனை குழந்தைகள் படிக்கும்
 வித்தியா சாலைகள் வைத்திய சாலைகள்
 எல்லா மழியுது எண்ணவோ முடியா
 தொண்ணூறா றானியில் தொடங்கிய யுத்தம்
 இன்னும் முடிந்த பாடா யில்லை
 வடக்குக் கிழக்கினில் வாழும் தமிழரை
 அடக்கி ஒடுக்க முனைந்து நிற்கிறார்
 நானு மாதமாய் நமது பகுதியில்
 மின்சார மில்லை வீட்டில் ஒளியில்லை
 தோட்ட இறைப்பில்லை தொலைக்காட்சியு மில்லை
 உண்ண உணவில்லை உறங்க வழியில்லை
 வாகனங்கள் ஓட எரியொருள் தானுமில்லை
 சத்தியாக் கிரகம் என்னு மாயுதத்தை
 கத்தி யெனவே கைக் கொண்டிட்ட
 உத்தமனான காந்தியின் பலத்தை
 உணர்ந்த அங்கில அரசுள் வண்ணலை
 எதிர்க்க அழிக்க எண்ணவே இல்லை
 உலகம் பழிக்கு மென்றுணர்ந்தன ரவர்கள்
 எங்கள் இலங்கையில் இது சாத்தியமா?
 உலகம் பழிக்கு அஞ்சிடாத் தலைவரை
 உடைய நாட்டில் உறுமோ கருணை?

(1990)

அம்புலிக்கு ஒரு வேண்டுகோள்

அம்புலி அம்புலி மானே நீ

ஆகாய மாரக்கமாய்ப் போவது எங்கே

ஐம்பது அறுபது தருவோம் கொஞ்சம்

ஆறுதலாய் நின்று சொல்வதைக் கேட்பாய்.

நாம் படுந் துன்பங்கள் சொல்ல - இந்த

நாவொன்று போதுமோ ஆயினும் சொல்வோம்

யாம்பணி வேணியனான எங்கள்

பராபரனாஞ் சிவன் பராமுக மேனோ?

ஈழத் தமிழர்கள் எய்தும் இடர்

எத்தனை எத்தனை எய்யடிச் சொல்வோம்

வாழ வழியின்றி நாங்கள் இங்கு

வாடி வதங்கினோம் என்பதைக் கூறாய்.

நித்திரை தன்னிலும் சற்றும் இங்கு

நிம்மதி தானில்லை நீயறியாயோ!

சுத்தியமாகவே சொல்வோம் இதைச்

சர்வேஸ்வரன் செவி சார்ந்திடச் செய்வாய்.

(1995)

முருகனுக்கு முறையீடு

ஆறுமுகங் கொண்ட அய்யனே முருகா
ஆறுதல் சொல்ல மாட்டாயோ முருகா
கூறுபடச் சூரைச் செய்திட்ட முருகா
குற்றமேது செய்தோம் கூறுவாய் முருகா.

வீடு தேடி வந்து வீணர்கள் முருகா
வெய்ய வினைதனைச் செய்கிறார் முருகா
பாடு படுகிறோம் பராபரா முருகா
பார்த்தே யிராங்கிடு பண்ணவா முருகா

மாட்சாலை செல்லப் பாலகர் முருகா
பயம்படுகின்றனர் பார்த்தருள் முருகா
ஓட ஓடமில்லை ஓ தரும் முருகா
உன்னடி நம்பினோம் உண்மையாம் முருகா

மாதர்கள் தங்கள் மனைகளில் முருகா
மனமது கலங்கியே வாழ்கிறார் முருகா
சீதவார் மலர்ச் சேவடி முருகா
செம்மையாய் வாழச் செய்தருள் முருகா.

(1990)

தலைவிரிகோலம்

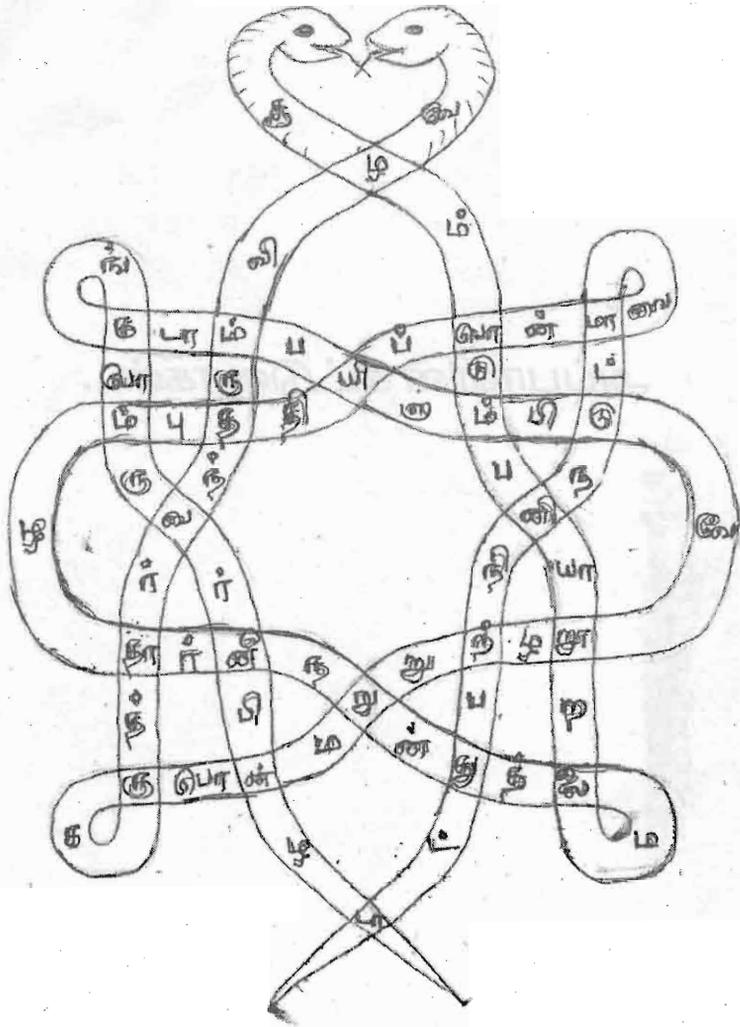
தூய திரௌபதி கூந்தல் துச்சாதனன்
தொட்டே இழுத்துத் துகிலுரிந்த
தீய செயலினால் திரௌபதி கூந்தலைத்
தீரமாய் விரித்து விட்டனளே.

கயவர்கள் மாண்டு போங் காலம்வரை யிந்தக்
கரிய கூந்தல் முடியேன் என்றனளே
புயல்தவழ் இலங்கை வாழ் பொற்புடை மகளிரே
பூச்சூடுங் கூந்தலை விரித்திட்டதேன்?

- 26.03.1938 -

இரட்டை நாக பந்தம்

பெரிய கவிதை
கருவிக் கவிதை

அப்பாவின் கட்டுரைகள்...

தமிழின் தற்கால நிலை

தடவரை முனிவனீன்ற தமிழ்ப்பெருந்தாயானவள் இவ்வலகத்தின் கண், வெகுகாலமாக நின்று விளங்குகின்றனள். கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம், துளுவு என்பவர் யாவரும் அவளின் பிள்ளைகளாவர். ஆனால் தமிழ்த் தாயோ மிகவும் பழைய காலத்தவள். இவளுடன் பிறந்த மூதாதையராகிய பலர் இக்காலத்தில் இறந்தும், பெருமை குன்றியும் இருக்கின்றனர். உதாரணமாக வடமொழியென்னும் சோதரியும் பழைய காலத்தவளே. அவள் நூல்களில் நின்று நிலவினாலும் உலக மாந்தரின் பேச்சில் நின்றுலாவுகின்றனளில்லை. ஆனால் தமிழ் மூதாட்டியோ இன்றும் இறவாது பல்லோரது பேச்சிலும் எழுத்திலும் துலங்கிக் கொண்டேயிருக்கின்றனள். இது அவளுக்கொரு பெருமையாமன்றோ!

தமிழ் என்னும் அவளது நாமம் இனிமை என்னும் பொருளை உடையதாயிருக்கிறது. நமக்கென்றும் இன்பத்தைப் பயந்து கொண்டிருக்கும் தமிழ் மாதை நாம் கைவிடுதலாகாது. நாம் எமது தாயை எவ்வாறு பராபரிக்க வேண்டுமோ அவ்வாறே தமிழ்த் தாயையும் பராபரிக்க வேண்டும். தமிழ் மாதானவள் சிவபெருமானால் அகத்திய மாமுனிவரிடங் கொடுக்கப்பட்டவள். இவள் அக்காலத்துச் சோழ, சேர, பாண்டியர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டுப் புலவர்களின் நாவில் விளையாடி வடவேங்கடம் தென் குமரியாயிடைப் பரந்து விளங்கினள். அக்காலத்து எங்கனும் சீருற விளங்கி யாவரும் விரும்புமாறு வளர்ந்து வந்தனள்.

தற்போது வயது சென்று நோய்ப்பிடித்துத் தேடுவாரின்றி வருந்துகின்றனள். இதைப் பார்க்க நம் கண்கள் ஒருப்படுகின்றனவா? நம் தாய் நோயுற்று வயது சென்று தேடுவாரின்றி வருந்த இன்னொருவரை ஆதரிக்கலாமா? நாம் முதன் முதல் அமுததும் மழலைச் சொற்களால் பேசியதும் நாம் அமுதபோது அதைத் தீர்த்தற்கு உதவியாயிருந்ததும், நமக்கு வேண்டியவைகளைப் பெறுவதற்குதவியாய் இருந்ததுந் தமிழே என்பதை ஒருபோதும் மறந்து போகக்கூடாது.

(4-11-1931இல் அப்பா எழுதிய கட்டுரை;

அப்போது அவரது வயது 16)

இலங்கைத் தேசிய ஒற்றுமை

ஒரு ஊர் அல்லது ஒரு தேயம் கல்வியினாலேனும், செல்வத்தினாலேனும் தொழில் முயற்சிகளினாலேனும் நாகரிகத்தினாலேனும் சிறந்து விளங்குவதற்கேதுவாய் இருப்பது அவர்களது ஒற்றுமையே. "அடம்பன் கொடியுந்திரண்டால் மிடுக்கு" என்ற ஆன்றோர் வாக்கின்படி பலர் ஒற்றுமையாகச் சேர்வதால் வலிமையடைந்து நினைத்த கருமத்தை இலகுவிற் செய்து முடிக்கலாம்.

ஒற்றுமையின்றேல், ஒரு விறகு கட்டு அவிழ்க்கப்பட்ட பின் அதனிலுள்ள சிறு தடிகளின் வலிமைபோல அவர்கள் வலியிழந்து ஒரு கருமத்தையுஞ் செவ்வனே செய்யமுடியாது இடர்ப்படுவர். ஆதிகாலத்தில் நமதுறை விடமாகிய இவ்விலங்கைத் தீவின் கண்ணே பல வகைப்பட்ட வளங்களும் மலிந்து, சனங்கள் யாவரும் நல்ல சுகத்துடனே வாழ்ந்து வந்தனர். சுய ஆட்சியே நடைபெற்று வந்தது. அக்காலத்தில் உணவுக்கு வேண்டிய நெல், சாமை முதலியனவும், உடைகளும் நமதுாரிலேயே பெறக்கூடியனவாயிருந்தது.

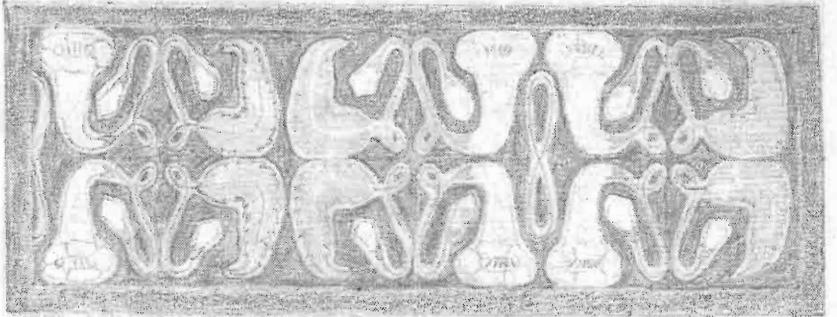
இக்காலத்தில் நெல், ஆடை, ஆயுதம் முதலாகிய அநேக பொருட்கள் பிற தேயங்களில் இருந்தே பெறவேண்டியனவாய் இருக்கின்றன. அந்நியராகிய ஐரோப்பியரால் ஆளப்பட்டு அடிமை வாழ்க்கையுடையவராக இருக்கின்றோம்.

சுயநலப்புலிகளாகிய போர்த்துக்கீசரும், ஒல்லாந்தரும் நம்மை எவ்வளவோ துன்பங்களுக்காளாக்கி குடிகளின் நன்மையை அணுவுளவுங் கவனியாது, தமது வியாபாரத்தை விருத்தியாக்க வேண்டுமென்பதே சிந்தனையாயாண்டு நம் நாட்டுப் பொருட்களெல்லா வற்றையும் வாரிக்கொண்டு சென்றுவிட்டனர். அவரின் பின் வந்த ஆங்கிலேயர் இத்தகைய கொடுமையின்றிச் சனங்களுக்குச் வேண்டிய பல நன்மைகளைச் செய்து அரசாட்சி செய்கின்றனர். ஆயினும் இப்பொழுதும் நம் நாடு போதிய வளப்பமின்றி, உள்ள பொருட்களும் ஐரோப்பாவுக்கே செல்கின்றன. ஆதலினால் இவ்வாட்சியமுத்தமலாகாது.

நம் நாட்டவர் ஒற்றுமையாகி ஒரு சங்கமாய்ச் சேர்ந்து சுய ஆட்சி நடத்தினால் நமது நாடு நன்றாக வரும். அவ்வாறு செய்தால் நம் நாட்டுப் பொருட்களெல்லாம் இங்கேயே தங்கும். சனங்கள் யாவரும் வேண்டிய பொருட்களையெல்லாம் இங்கேயே பெற்றுச் சந்தோஷமாய் வாழ்வர்.

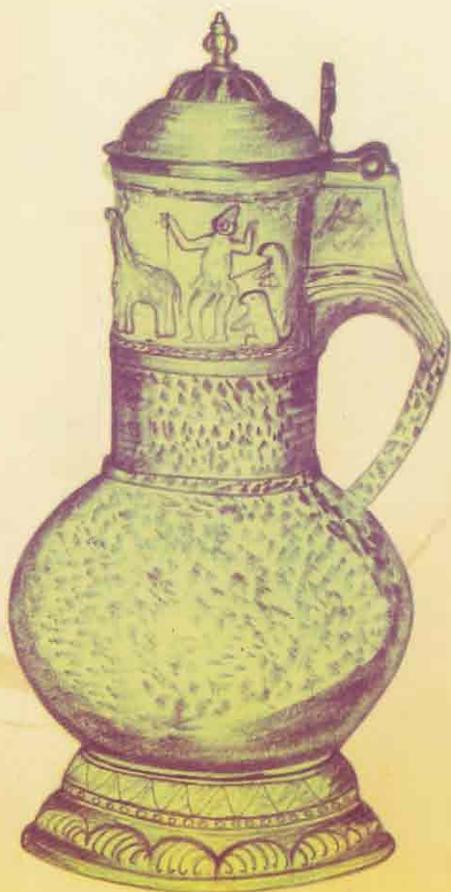
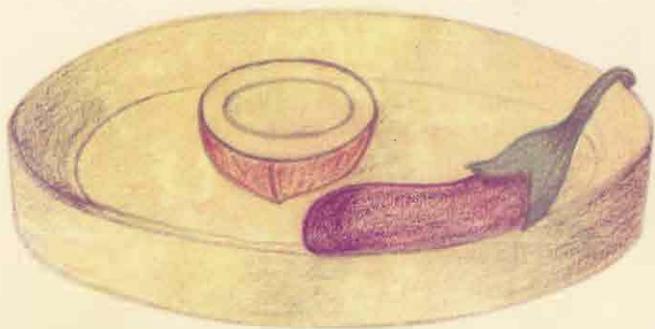
ஆதலால் இலங்கை வாசிகள் யாவரும் சாதி, சமயம், உயர்வு, தாழ்வு என்ற வித்தியாசங்களைக் கவனியாது ஒற்றுமைப்பட்டு அந்நிய ஆட்சியை நீக்கிச் சுய ஆட்சி செய்யக்கூடிய வழி வகைகளைத் தேடவேண்டும். அந்நிய பாதையை விட்டு நம் சொந்தப் பாதையை நன்கு கற்க வேண்டும்.

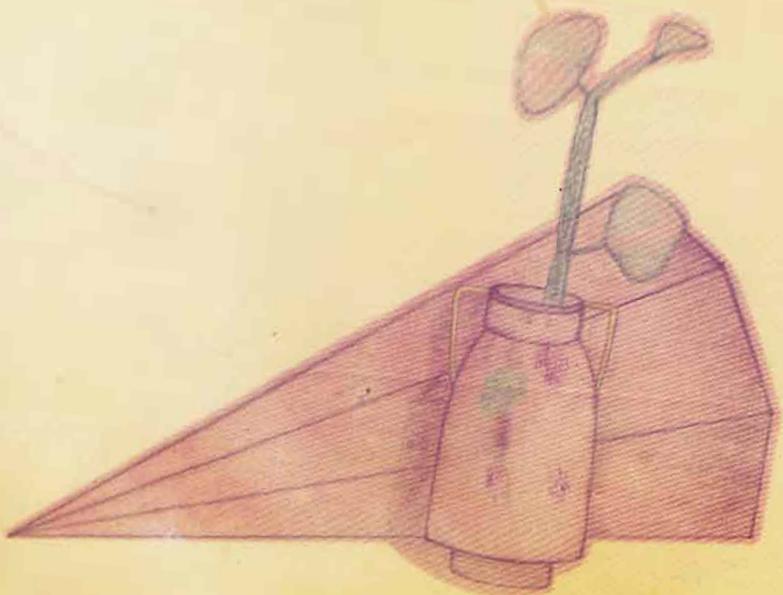
(19-01-1932இல் அரியா எழுதிய கட்டுரை)

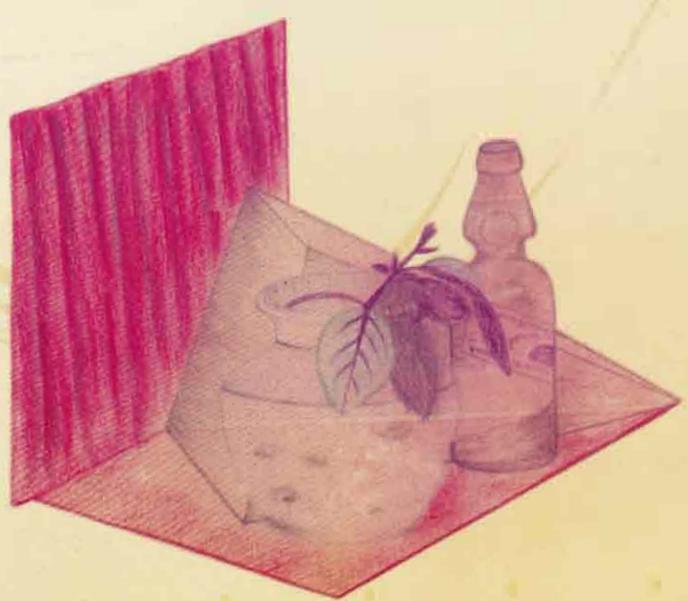

- 10.09.1938 -

அப்பாவின் வம்சாவழி

வட்டுக்கோட்டையில் இருந்து வந்து பைங்கிலிபட்டியிற் குடியேறிய ஆழ்வார் - கார்த்திகேயரின் பரம்பரையே அப்பாவின் பரம்பரையாகும். (பைங்கிலிபட்டி என்பது விழிசிபட்டி வீரபத்திரசுவாமிகோயிலை அண்டிய இடம்).

1. ஆழ்வார்
2. கார்த்திகேயர்
3. வீரகத்தி
4. முத்தர்
5. சின்னக்குட்டி
6. செல்லையா
7. சிவசுப்பிரமணியம்
8. கோகிலாதேவி
9. பிரவீணன்
10. நயனபாஷினி

1. ஆழ்வார்
2. கார்த்திகேயர்
3. வீரகத்தி
4. முத்தர்
5. சின்னப்பு
6. பொன்னையா
7. பரராசசிங்கம்

1. ஆழ்வார்
2. கார்த்திகேயர்
3. வீரகத்தி
4. முத்தர்
5. சின்னப்பு
6. வைத்திலிங்கம்
7. தம்பையா

1. ஆழ்வார்
2. கார்த்திகேயர்
3. கதிர்காமஉடையார்
4. வேலுப்பிள்ளை
5. சரவணை
6. இளையகுட்டி
7. வேல்மயில்வாகனம்

1. ஆழ்வார்
2. கார்த்திகேயர்
3. கதிர்காமஉடையார்
4. வேலுப்பிள்ளை
5. சங்கரி
6. கதிரிப்பிள்ளை

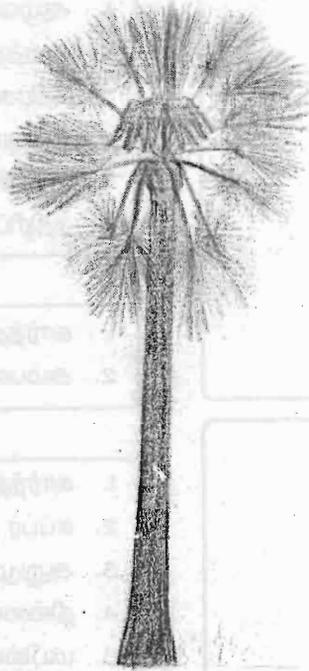
1. கார்த்திகேயர்
2. அம்பலச்சட்டம்பியார்

1. கார்த்திகேயர்
2. சுப்பர்
3. ஆறுமுகம்
4. தில்லையார்
5. மயில்வாகனம்

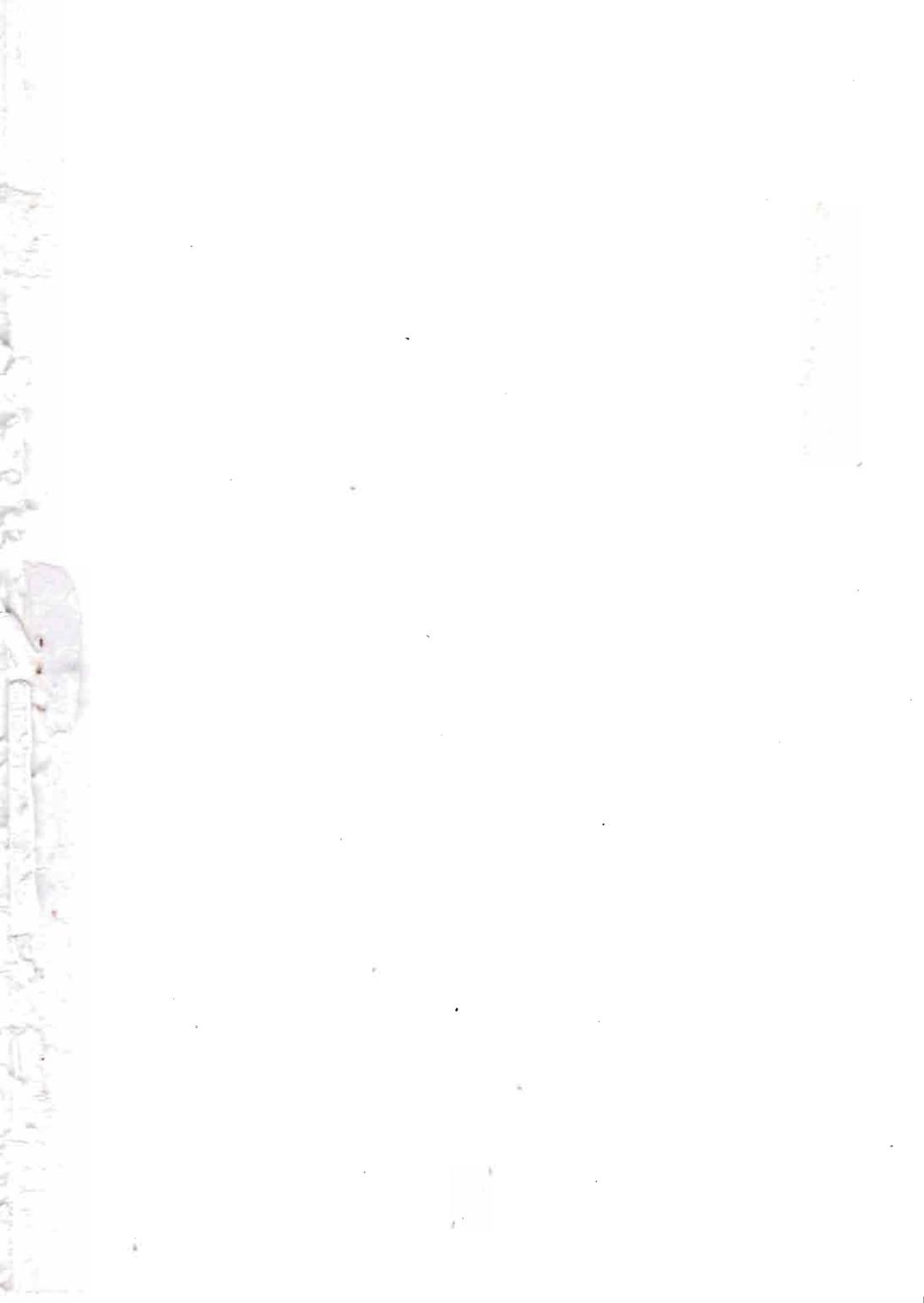
1. கார்த்திகேயர்
2. கதிர்காம உடையார்
3. வேலுப்பிள்ளை
4. சங்கரி
5. சுப்பர்

1. வேலுப்பிள்ளை
2. சங்கரி
3. முருகர்

1. கார்த்திகேயர்
2. கந்தர்
3. முருகர்
4. அம்பலம்
5. கந்தப்பிள்ளை
6. பொன்னையா
7. அம்பிகைபாகன்

(18.12.1937)

சாமி பிறிண்டேர்ன், கோண்டாவில். 077 2209474.